

Handelingen

1-2-3-4-5-6

VLAAMSE RAAD

ZITTING
1985-1986

Vergaderingen van december 1985

OPENING VAN DE ZITTING 19854986

ONDERZOEK NAAR DE TAALGROEP

INSTALLATIE VAN DE RAAD

BENOEMING VAN HET VAST BUREAU

TOESPRAAK VAN DE VOORZITTER

ONTSLAG VLAAMSE EXECUTIEVE

BENOEMING VLAAMSE EXECUTIEVE

REGERINGSVERKLARING VLAAMSE EXECUTIEVE

BENOEMING VAN COMMISSIES

Inhoud

Nr. 1 Dinsdag 3 december 1985

- Berichten van verhindering, blz. 1
- Opening van de zitting 1985 - 1986, blz. 1
- Boodschappen, blz. 1
- Onderzoek naar de taalgroep, blz. 1
- Regeling van de werkzaamheden, blz. 2
- Onderzoek naar de taalgroep (Voortzetting), blz. 2
Sprekers : de heren J. Ansoms, verslaggever, J. Gabriels, V. Anciaux
- Installatie van de Raad, blz. 4
- Benoeming van het vast Bureau, blz. 4
Sprekers : de heren E. Beysen, G. Verhaegen, J. Van Elewycq, mevrouw N. Maes
- Toespraak van de Voorzitter, blz. 4

Motie van orde

Voorstel tot verdaging van de benoeming van de Vlaamse Executieve, blz. 7
Sprekers : de heren G. Verhaegen, J. Van Elewycq, mevrouw N. Maes, de heer E. Beysen

Ontslag van de Vlaamse Executieve

Indiening, blz. 8
Sprekers : de heren J. Van Elewycq, G. Verhaegen, mevrouw N. Maes

Regeling van de werkzaamheden, blz. 9

Bijlage

Samenstelling van de Raad, blz. 11

Nr. 2 Dinsdag 10 december 1985

- Berichten van verhindering, blz. 15
- Voorstellen van decreet
Indiening, blz. 15
- Voorstel van resolutie
Indiening, blz. 15
- Voorstel tot wijziging van het Reglement
Indiening, blz. 15
- Moties
Indiening en verwijzing, blz. 16
- Jaarverslagen
Indiening, blz. 16
- Beraadslagingen van de Vlaamse Executieve
Indiening, blz. 16
- Opmerkingen van het Rekenhof
Indiening, blz. 16

Geschilberaadslagingen van de Vlaamse Executieve

Indiening, blz. 16

Mededelingen van het Rekenhof

Indiening, blz. 17

Arresten van het Arbitragehof

Indiening, blz. 17

Procedure, blz. 17

Benoeming van de Vlaamse Executieve, blz. 17

Spreker : mevrouw N. Maes

Regeling van de werkzaamheden, blz. 19

Bijlage

Samenstelling van de Vlaamse Executieve, blz. 21

Nr. 3 Donderdag 12 december 1985 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 23

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 23

Boodschap, blz. 23

Mededeling van de Voorzitter

Regeling van de werkzaamheden, blz. 23

Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve,

Mededeling, blz. 23

Sprekers : de heren G. Geens., Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid, J. Van Elewycq

Regeling van de werkzaamheden, blz. 28

Nr. 4 Donderdag 12 december 1985 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 29

Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve

Debat, blz. 29

Sprekers : de heren G. Verhaegen, J. Van Elewycq, A. Denys, mevrouw N. Maes, de heren W. Van Durme, K. Dillen, P. Breyne, N. De Batselier, J. Devolder, A. De Beul, P. Tant

Regeling van de werkzaamheden, blz. 69

Regeringsverklaring van de Vlaamse Execu-

tieve

Debat (Voortzetting), blz. 69

Sprekers : de heren L. Vanvelthoven, J. Bosmans, W. Desaeyere, mevrouw M. Van Puymbroeck, de heer R. Windels, mevrouw L. Detiège, de heren H. De Loor, W. Seeuws

Regeling van de werkzaamheden, blz. 87

Spreker : de heer J. Van Elewycq

Nr. 5 Vrijdag 13 december 1985 Morgenvergadering

Berichten van verhindering, blz. 89

Voorstellen van decreet

Indiening en verwijzing, blz. 89

Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve

Debat (Voortzetting), blz. 89

Sprekers : de heren G. Cardoen, H. Van Rompaey, L. Hancké, W. Taelman, L. Vanhorenbeek, E. Gryp, A. Laridon, C. Moors, J. De Bremaeker, O. Van den Broeck, J. Sleenckx

Regeling van de werkzaamheden, blz. 106

Nr. 6 Vrijdag 13 december 1985 Middagvergadering

Berichten van verhindering, blz. 107

Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve

Debat (Voortzetting), blz. 107

Sprekers : de heren W. Cortois, M. Colla, M. Didden, M. Capoen, G. Temmerman, V. Anciaux, J. Leclercq, Minister G. Geens, de heer J. Van Elewycq, mevrouw N. Maes

Benoeming van de Commissies, blz. 132

Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve

Hoofdelijke stemming, blz. 135

Regeling van de werkzaamheden, blz. 136

6e vergadering

Vrijdag 13 december 1985
Middagvergadering

VOORZITTER : de heer F. Grootjans

— *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*

— *De vergadering wordt geopend om 14 uur.*

De Voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

H. Knuts, M. Vandenhove ; gezondheidsredenen.

P. D'Hondt-Van Opdenbosch ; buitenslands.

A. Beckers, E. Derycke, J. Gabriels, J. Sauwens, F. Willockx, J. Wyninckx ; ambtsverplichtingen.

REGERINGSVERKLARING VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE

Debat (Voortzetting)

De Voorzitter : Aan de orde is de voortzetting van het debat over de Regeringsverklaring van de Vlaamse Executieve.

De heer Cortois heeft het woord.

De heer W. Cortois (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Minis-

ters, collega's, met voldoening stel ik vast dat ook de Vlaamse Regering, in haar streven naar het behouden en het verbeteren van de werkgelegenheid, een economisch beleid wenst te voeren dat in de eerste plaats steunt op de competitiviteit van onze bedrijven. Ik sta volledig achter de beleidsvisie waarbij wordt gesteld dat de overheid een gunstig kader en klimaat **moet tot stand brengen**, die initiatief, aanpassing en innovatie de beste kansen geeft. Het standpunt van de liberalen op dat stuk is voldoende bekend.

Het scheppen van een bedrijfsvriendelijk fiscaal klimaat is de beste hefboom voor ieder beleid, dat een competitief en innoverend bedrijfsleven als beste middel tot tewerkstelling wil stimuleren.

De moeilijkheid voor de Vlaamse Regering is uiteraard dat zij precies op het domein van de fiscaliteit weinig of geen bevoegdheid heeft en afhankelijk is van de nationale overheid. De Vlaamse Regering is uiteraard wel bevoegd voor de toepassing van de wetten inzake de gewestelijke economische expansie. Het is precies in deze sector dat de moeilijke toestand van de overheidsfinanciën in het algemeen en van de Vlaamse Gemeenschap in het bijzonder aanleiding heeft gegeven tot belangrijke inkrimpingen van de beschikbare middelen. Ik verwijs onder meer naar maatregelen die reeds in de begroting 1985 van de **Vlaamse Gemeenschap** werden opgenomen.

De kapitaalpremies, toegekend in het kader van de wetten van 17 juni 1959 en 30 december 1970, worden voor-

taan toegekend in vier in plaats van drie schijven.

In sectoren met een duidelijke overcapaciteit zou voor investeringen geen steun meer worden verleend, wat inhoudt dat het beleid zich meer zal toespitsen op sectoren waarvan de expansie gewenst is of die van strategisch belang zijn.

Ten slotte wordt de investeringssteun vermindert tot 75 procent van wat voorheen gebruikelijk werd toegekend, behalve in de regio's waar de bestaande industrie en de tewerkstelling structurele tekorten vertonen en dus prioriteit genieten.

Ik ben overtuigd dat de besparingen, die op deze manier worden verwezenlijkt, goede besparingen zijn en dat men ook in de eerstvolgende jaren in dezelfde richting zal moeten doorgaan. Het is toch evident dat de huidige expansiewetten – en ik verwijs onder meer naar de wetten van 1959 en 1970 – niet alleen zijn verouderd maar in hun toepassing vrij ondoorzichtig en ingewikkeld. De overlapping van verschillende departementen en de onduidelijke afbakening tussen de nationale en de regionale bevoegdheden staan eveneens een duidelijk en doelgericht beleid in de weg. Wij kennen allen voorbeelden uit een recent verleden waarbij sommige bedrijven kwistig met allerhande vormen van overheidssteun werden bedeed.

Men heeft in dit land wel eens de indruk dat bepaalde bedrijfsleiders zich handiger tonen in het loskrijgen van allerhande overheidstoelagen dan in

Cortois

het goed beheer van hun onderneming. Dat daarenboven de overheid en dus uiteindelijk de belastingbetaler mee moet opdraaien voor de financiële gevolgen van een niet altijd bekwaam ondernemersschap is volgens mij niet te ontkennen. Wij moeten derhalve dit type van bedrijfsleiders, die meer tijd doorbrengen aan de lokkentoelagen en in de ministeriële kabinetten, duidelijk maken dat hun manier van doen geen gehoor meer kan vinden en zij moeten ophouden gebruik te maken van wat ik noem „de stilzwijgende chantage van verlies van tewerkstelling”.

Mijnheer de Voorzitter, waarde collega's, de bespreking van de middelen en de dikwijls moeilijke omstandigheden waarin de toepassing van de wetten op de economische expansie moet gebeuren dient de Vlaamse Regering ertoe aan te zetten het huidig beleid te herdenken. Ik heb met voldoening vastgesteld dat de nationale Regering het accent zou leggen op de algemene fiscale stimuli. In het nationaal Regeerakkoord staat onder meer : „De Regering zal besprekingen voeren met de Gewesten ten einde geleidelijk een deel van de toelagen in het kader van de economische expansiewetgeving te vervangen door belastingstimuli ten voordele van tewerkstelling en van de investeringen, meer in het bijzonder van deze gefinancierd door eigen middelen van de bedrijven”. Ik weet uiteraard dat de fiscaliteit tot op heden een nationale materie is en ze dat voor een groot gedeelte ook in de toekomst zal blijven. Toch ligt hier een taak en een opdracht voor de Vlaamse Executieve weggelegd. Men mag immers niet uit het oog verliezen dat artikel 6 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming van de instellingen in paragraaf 1 stelt : „Een ontwerp van wet tot wijziging van de wet betreffende de economische expansie kan slechts na akkoord van de Executieven worden neergelegd”. Ik zou derhalve willen aandringen opdat de Vlaamse Executieve op dat stuk zelf enig initiatief zou nemen en niet lijdzaam zou afwachten of toezien wat de nationale Regering gaat doen. Ik betreur trouwens dat in het Vlaamse Regeerak-

koord niet meer expliciet wordt ingegaan op de intentieverklaring van het nationale kabinet. Hier ligt immers een gelegenheid en een opdracht voor de Vlaamse Regering om het geheel van economische en fiscale maatregelen om te bouwen tot een meer coherente, doorzichtige, controleerbare en minder concurrentieel vervalsende politiek. De huidige economische expansiewetgeving heeft toch wel een paar flagrante nadelen die ik graag wil opsommen.

Ten eerste, zij is dikwijls onsamenhangend en onduidelijk in haar toepassingsnormen.

Ten tweede, uit heel wat studies blijkt dat de steunverlening in het kader van een expansiewetgeving niet het doorslaggevende element is bij ernstige investeringsbesluiten.

Ten derde, meer en meer moeten wij vaststellen dat de expansiewetgeving werd aangewend voor defensieve en behoudsgezinde objectieven in plaats van creatieve expansiegerichte initiatieven.

Ten vierde, de vervaging van de regionale selectiviteit heeft geleid tot opbod waarbij, ongeacht de localisatie van de investeringen, de steun maximaal is.

Ten vijfde, toenemende steun aan ondernemingen in moeilijkheden, waarbij steeds onder de stille chantage van de tewerkstellingsproblematiek het gewoon om aanvulling van het bedrijfskapitaal gaat dat door opeenvolgende verliezen is geslonken, kunnen wij in de toekomst nog moeilijk aanvaarden vooral als men tegelijkertijd moet vaststellen dat het privaat kapitaal met zijn inbreng veeleer langs de voorzichtige kant blijft.

Belangrijk, zelfs fundamenteel is dat de huidige expansiewetgeving dikwijls beoogt kapitaalkost te drukken. Op deze wijze, — dat kan men in alle economische boeken lezen — wordt een onevenwicht geschapen tussen de kost van het kapitaal, enerzijds, en de kost van de arbeid, anderzijds ten nadele van de arbeid dat uiteindelijk tot het verlies van arbeidsplaatsen leidt en dit gefinancierd door gemeenschaps gelden.

Als laatste reden waarom het huidig

beleid moet omgebogen worden vestig ik er de aandacht op dat subsidies door belastinggelden betaald worden. De grote bedrijven worden niet alleen aangetast in hun concurrentievermogen, maar daarenboven dragen ze via hun belastingen nog bij tot het in stand houden van concurrenten die dank zij subsidies goederen tegen dikwijls onredelijke en oneconomische prijzen afzetten. Mijn conclusie is derhalve dat een einde moet worden gesteld aan de verouderde expansiewetgeving die op lange termijn onze economische expansie niet bevordert en de tewerkstelling veeleer aantast. Dit is zeker zo voor een open economie zoals de Vlaamse er een is.

Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, collega's, ik pleit er dus voor dat de Vlaamse Regering naar een nieuwe expansiewetgeving zou streven die moet gebaseerd zijn op twee elementen.

Het eerste pakket berust uiteraard bij de nationale Regering en omvat een algemene fiscale basisregeling bestaande uit investeringsaftrek, de invoering van een voorafgaandelijk ke investeringsprovisie en de schorsing voor een periode van vijf jaar van het evenredig recht bij kapitaal inbreng in handelsvennootschappen.

Het tweede luik kan dan door de regionale Regering verwezenlijkt worden : een selectieve toepassingsregeling bestaande uit een regionale toeslag binnen het kader van ernstig bepaalde ontwikkelingszones en een kleinschaligheidstoelage voor de KMO's die in Vlaanderen zo belangrijk zijn.

Ik dring erop aan dat de Vlaamse Executieve die in deze materie niet alleen bevoegd is in ieder geval een gesprek op gang zou brengen met de nationale overheid. Wij kunnen toch niet blijven een systeem vragen zowel nationaal als regionaal dat dikwijls storend en concurrentievervalsend werkt en daarenboven tot gevolg heeft dat de totale overheidssteun aan de bedrijven bijna driemaal zo groot is als de totale ontvangsten van de vennootschapsbelasting. Deze toestand zou vanuit de linkerhoek meer moeten aangeklaagd worden dan het zich verzetten tegen een daling van de ven-

Cortois

nootschapsbelasting, die precies onze grote bedrijven ten goede komt.

Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, collega's, tot besluit had ik graag nog een paar woorden gewijd aan een naar mijn gevoelen niet onbelangrijk politiek en levensbeschouwelijk aspect inzake het welzijnsbeleid, de medische en verzorgingsverstrekkingen. Ik ben er mij van bewust dat de samenstelling van de nationale Regering en de Vlaamse Executieve een moeilijke en dikwijls delicate aangelegenheid is, waarbij uiteraard zorg moet besteed worden aan een billijke partijpolitieke en regionale verdeling van de portefeuilles en bevoegdheden. Vandaag stel ik vast dat het toeval wil dat zowel nationaal als in het Vlaamse Gewest de portefeuilles in de sociale sector in handen zijn van één partij, die niet de PW is.

De sociale huisvesting, het gezinsbeleid, het beleid voor minder-validen, jeugdbescherming en bejaardenzorg, alsmede de uiterst belangrijke sector van het ziekenhuiswezen, de medische verzorging, de zware investeringen in medische apparatuur zijn in de Vlaamse Executieve in handen van één partij die daarenboven ook in de nationale Regering verantwoordelijk is voor de normatieve bevoegdheid in deze sectoren.

Wij willen graag vertrouwen geven aan de betrokken nationale Minister, evenals aan de Gemeenschapsminister, maar wij kijken toch met een zekere angst naar deze verzuiling in het beleid die zich vanop het nationale tot op het gewestelijke niveau doortrekt...

Vooraf in kringen die niet tot de katholieke levensbeschouwing behoren – ik noem zeer concreet de vrijzinnigen – ziet men deze machtsconcentratie in handen van eenzelfde strekking met een bepaalde vrees tegemoet. Wij stellen immers vast dat precies inzake welzijnszorg, bejaardenzorg, ziekenhuizen en noem maar op, op het terrein een verzuiling werkelijkheid is en er bijvoorbeeld een sterke concurrentie bestaat tussen de private, overwegend katholieke zuil enerzijds en de publieke OCMW-sector met zijn ziekenhuizen en verzor-

gingsinstellingen anderzijds.

Vanuit de PW-fractie zal men er derhalve zeer waakzaam op toezien dat wat betreft het beoordelen van de investeringsdossiers voor ziekenhuis- en zware medische apparatuur en bij het toekennen van toelagen voor ziekenhuis- en verzorgingsbedden een billijk evenwicht gewaarborgd wordt. Het mag in geen geval zo zijn dat de wensen van een bepaalde machtige zuil, hoe belangrijk en verdienstelijk zijn bestaande en toekomstige initiatieven en werking ook mogen zijn, onmiddellijk gehoor zouden vinden, terwijl de openbare OCMW-sector in de kou zou blijven staan.

Net zoals voor het onderwijs heeft het welzijnsbeleid, het beleid inzake verzorging en de medische verzorging voor de vrijzinnigen in het Vlaamse land een levensbeschouwelijke dimensie. Zij moeten ook in deze belangrijke sector terecht kunnen bij diensten en instellingen waar hun levensbeschouwelijke visie aanvaard en geëerbiedigd wordt. De vrees voor minorisering is reëel en het zal voor de betrokken Ministers in de Vlaamse Executieve de delicate opdracht zijn ervoor te zorgen dat deze vrees ongegrond blijft. De PW-fractie zal daar zorgvuldig over waken en rekent op de loyale aanpak van haar coalitiepartner. (*Applaus bij de PVV*)

De Voorzitter : Geachte collega's, de heer Valkeniers is niet aanwezig. Zijn naam wordt dus van de sprekerslijst geschrapt.

De heer Colla heeft het woord.

De heer M. Colla (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, in een eerste gedeelte van mijn toespraak zal ik handelen over de algemene begrotingsproblematiek en in een tweede gedeelte meer in het bijzonder over het financieren van de Gemeenschappen en Gewesten.

De slogan dat wij hetgeen wij zelf doen ook beter doen, is uiteraard een slogan die de Voorzitter van de Vlaamse Executieve zal blijven achtervolgen, in die zin dat ik als het ware uit nieuwsgierigheid heb willen nagaan of deze slogan ook met betrek-

king tot het begrotingsbeleid een realiteit is.

Allereerst stel ik vast dat wij niet beschikken over een begroting voor 1986. Niemand kan dat de Vlaamse Regering kwalijk nemen. De centrale Regering heeft evenmin een begroting voor 1986, maar zij heeft tenminste bij het Parlement voorlopige twaalfden ingediend. Waar blijven uw voorlopige twaalfden, heren van de Vlaamse Executieve ?

Minister L. Walt Niel : Dat komt in orde.

De heer M. Colla : Komt dat in orde ? Nog vóór het einde van dit jaar ? Dan zal u zich toch moeten haasten.

Minister L. Walt Niel : Volgens de normen en geplengheden komt dat in orde.

Mevrouw N. Maes : U zal dan wel twee geplengheden moeten samenvoegen.

De heer M. Colla : Dat is nieuws, mijnheer de Minister, maar u zal zich dan bijzonder moeten haasten en in elk geval bent u er wel zéér laat mee. Eerlijk gezegd vermoedde ik al dat u misbruik wilde maken van artikel 24 van de wet op de Rijkscomptabiliteit. Hoogdringend is deze kwestie zeker en vast, maar na uw 46 dagen van onderhandelen is zij alleszins niet onvoorzien. Na uw informele meerderheid die u verheven hebt tot een formele, na een Executieve die de volheid van haar bevoegdheden is blijven uitoefenen is er geen enkele verontschuldiging dat die voorlopige twaalfden er nog steeds niet zijn.

Met betrekking tot die voorlopige twaalfden stel ik u de vraag of er ook iets in voorkomt omtrent het fameuze investeringsfonds van de heer Galle.

Ik ga geen inhoudelijke, maar alleen een aantal begrotingstechnische opmerkingen formuleren. In uw Regeerakkoord staat dat u dat wenst uit te stellen omdat u vindt dat het kan verbeterd worden. Mij niet gelaten.

Ik wil u polsen over de situatie vanaf 1 januari 1986. In het decreet staat niet dat de Executieve de aanvangsdatum zal bepalen. In het decreet staat dat de

Colla

aanvangsdatum 1 januari 1986 is. Dat betekent dat, mocht u vóór 1 januari 1986 geen decreet hebben waarbij de toepassing wordt uitgesteld, u het moet uitvoeren. Want, als u het niet toepast en zou proberen te werken volgens de oude regels, dan zal het Rekenhof terecht zijn visum weigeren. Zo kan u in een situatie terechtkomen waarbij u de nieuwe regels niet wil toepassen en dat de gemeentebesturen er het slachtoffer van zouden worden.

Heren Ministers, ik wens enig commentaar te leveren en vragen te stellen bij een aantal mooie principes onder het hoofdstuk Begrotingsbeleid in uw Regeerakkoord.

Een eerste principe is de bevestiging van de universaliteit en de non-affectatie. Volgens de tekst zou slechts in uitzonderlijke omstandigheden worden afgeweken van de regel van de non-affectatie. Ik heb nogmaals de uiteenzetting van de heer Schiltz gelezen over de uitgavenbegroting 1985. Hij wijst op het kwaad dat in dat soort van uitzonderingen zit. Hij bewijst dat in een aantal gevallen die non-affectatie teniet is gedaan in het begrotingsbeleid. Het principe staat er echter toch niet zo maar in. Het staat erin omdat u nog wil wachten met het in toepassing brengen van het basisprincipe. Bij mijn weten zijn er niet veel terreinen meer. Er is nog wel het ruime terrein van titel IV van de begroting, met de diverse fondsen en met, bij voorbeeld, het Fonds voor Economische Expansie. Betekent dit dat in uitvoering van dit principe ook voor de economische expansie er geen potje meer kan worden opgespaard, er geen overdracht meer is inzake de toepassing van het principe van de annualiteit en er dus geen overdracht van titels I en II naar titel-IV meer is? Zullen wij bij de begroting 1986 een kritische doorlichting krijgen van al de artikelen onder titel IV?

Wij zijn benieuwd naar de voorstellen voor de begroting 1986 en of dit principe geen luchtkasteel zal blijken te zijn.

Een tweede principe is, dat de begrotingsdocumenten zelf doorzichtiger

zullen worden gemaakt, onder meer, door het beperken van de budgettaire weerslag. Hiervoor zie ik maar één middel — ik vraag mij af of u dat gaat doen — namelijk dat steeds tijdig en tegelijkertijd de begrotingsdocumenten per Departement, te samen met een beleidsnota per Departement, worden ingediend. Dit geldt ook voor de parastatalen. Dat is de enige manier voor het Vlaamse Parlement om te controleren of er geen over- of onderschattingen in de begrotingscijfers zitten in het licht van het voorgestelde beleid.

Uw derde principe is dat andere financieringsvormen voor de investeringsuitgaven zullen worden toegepast. Welke financieringsvormen heeft u in het achterhoofd? Gaat het om debudgetteringstechnieken? Het zou een ommezwaai zijn ten aanzien van de filosofie van de vorige Executieve, die een aantal zaken heeft afgebouwd.

Hoe ook, de subsidiëring van de investeringen van lokale besturen gebeurt nu nog via het systeem van de prefinanciering. De orthodoxe begrotingstechniek zou echter vereisen dat u ook daar verder zou afbouwen. Of gaat het om een stuk privatisering? In dat geval zult u er het Cultuurpact moeten op naslaan. Of gaat het om leasing-technieken? Dat zal allicht de eerstvolgende jaren de uitgaven kunnen drukken, maar op langere termijn zal het duurder uitvallen. Graag kreeg ik dus wat meer uitleg over het derde begrotingsprincipe dat in het Regeerakkoord staat vermeld.

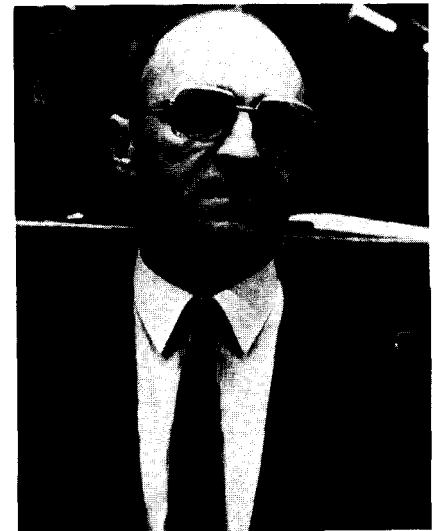
Een vierde principe is de verbetering van het budgetbeheer en van de informatie over de thesaurietoestand. Hoe zal dit concreet worden gerealiseerd? Ik heb daarover een suggestie te doen. De begrotingscommissie komt om de drie maand bijeen met op de agenda: stand van zaken evolutie begroting uitvoering begroting en evolutie van de thesaurietoestand. Dat gebeurt in aanwezigheid van het Rekenhof dat daar commentaar kan geven. Daar is de enige mogelijkheid om dit principe in de praktijk toe te passen. Zult u zo te werk gaan, want anders is dat principe een louter vrome wens.

Ik kom nu tot enkele opmerkingen en

vragen naar aanleiding van bepaalde formuleringen in het Regeerakkoord. Ik herhaal, ik ga niet uitweiden over de inhoud zelf maar zal alleen de begrotingstechnische aspecten onder de loep nemen.

Allereerst een paar opmerkingen over het hoofdstuk cultuur en cultuurbeleid. Op pagina 7, punt 5 van het Regeerakkoord lezen wij: de Vlaamse Regering zal nagaan op welke wijze voor de cultuur nieuw financieringsbronnen in de openbare en privaatrechtelijke sector kunnen gevonden worden". Ik sta even stil bij het begrip „openbare” omdat immers alles wat sinds 1980 van rechtswege kon worden aangeboord, ook effectief aangeboord is. De enige mogelijkheid om daar te verruimen is, dat de centrale overheid vrijwillig meer gaat toewijzen. Ik zie dit Minister Eyskens nog niet onmiddellijk doen.

Er zijn nog andere zaken. Ik verwijs, bij voorbeeld, naar het systeem van de Nationale Loterij. Met dit systeem worden ook een aantal dingen buiten begroting gefinancierd, zoals het BLOSO. Dat is niet correct en in tegenspraak met het principe dat wordt

Economie en ecologie zijn volgens de heer M. Capoen (W) geen tegenstrijdige begrippen bij de bestrijding van de economische crisis en de werkloosheid

Colla

voorgesteld dat alle ontvangsten in de begroting moeten worden opgenomen. Dat is trouwens de enige manier voor de Vlaamse Raad om ernstig de begrotingen te kunnen controleren.

In punt 5 op bladzijde 8 staat, ik citeer : „Het betoelagen van de gezelschappen zal gebeuren via een vaste dotatie...“. Ik bemoei mij hier ook weer niet met de inhoud maar ik wijs er alleen op dat dit een nieuw decreet vereist. Mijn stelling gaat uit van objectiviteit en niet van arbitraire beslissingen. Dat veronderstelt regels en decreten.

Op vele andere terreinen in dit hoofdstuk kondigt u nieuwe decreten aan. Dat zal ook de heer Dewael interesseren. Betekent het dat de Vlaamse Executieve wil verder gaan op de weg gevolgd door de heer Poma die een aantal zaken heeft willen verwezenlijken en bijgevolg de huidige wettelijke bepalingen met de voeten heeft willen treden teneinde arbitrair te kunnen optreden. Want, op dat vlak werken met dotaties veronderstelt een nieuw decreet. Redenerend vanuit deze optiek beoogt men gewoon de begrotingsuitgaven op een objectieve manier te laten gebeuren, dus op basis van een objectieve wetgeving en niet op een arbitraire wijze.

Nog steeds in verband met de culturele sector wordt in het Regeerakkoord bepaald dat de openbare omroep via vaste percentages van het kijk- en luistergeld zal worden gefinancierd. Dat is voor mij geen bezwaar en ik wens mij daarover niet uit te spreken. Dit is zeker niet slecht voor de planning van de openbare omroep. U voegt er echter volgende paragraaf aan toe : „Daarom dringt de Vlaamse Regering aan op de volledige en onmiddellijke ristournering van het kijk- en luistergeld.“ U legt geen enkele juridische band met het principe dat u de openbare omroep zou financieren via vaste percentages. Indien u die band wel legt dan is dit in tegenstrijd met het principe van de begrotingsuniversaliteit.

Minister L. Walt Niel : Mijnheer Colla, het gaat hier om het vaststellen van een bepaald percentage van een bedrag, wat niet uitsluit dat het hele be-

drag in de begroting komt.

De heer M. Colla : Ik sluit dat niet uit. Het woordje „daarom“, dat de verbinding is tussen de twee paragrafen, liet mij vermoeden dat u een binding – indien ik het verkeerd voorheb, verzoek ik u mij dit te zeggen – wou tot stand brengen tussen het principe van een vast percentage...

De heer L. Walt Niel : Neen, mijnheer Colla.

De heer M. Colla : . . . op het ogenblik dat de ristournering is uitgevoerd. Ik wijs er dan op dat het in tegenstrijd is met het principe van de universaliteit van de begroting.

Inzake punt 5, waar u de rol van het sociaal toerisme volwaardig wil zien uitbouwen, wijs ik erop dat dit ook wetgevend werk en decreten vereist. Wat stellen wij vast wanneer wij eens de uitgaven analyseren van het Commissariaat-Generaal voor Toerisme ? Voor het Commissariaat-Generaal voor Toerisme worden arbitraire, verschillende systemen en verschillende tarieven voor de subsidiëring toegepast, zonder dat men zich kan baseren op een objectief recht. Dat gebeurt thans op die manier. Dat is begrotingstechnisch niet correct. Hiervoor moet een decreet, op basis waarvan die subsidiëring objectief kan gebeuren, worden uitgevaardigd.

Steeds met betrekking tot de begroting wil ik thans nog, geachte collega's, een vierde soort van bedenkingen maken inzake de perikelen die zich tijdens de vorige legislatuur hebben voorgedaan. Hier moet ik erop wijzen dat het toch wat moois was. Ik wil aantonen dat ik het objectief wil benaderen. In dat moois vind ik bijna alle kleuren van de regenboog, maar vooral de blauwe kleur spant weer de kroon.

Een parlementslid heeft het recht – en het is de moeite waard – inzage te hebben in de briefwisseling gevoerd tussen het Rekenhof en de Excellenties van de Vlaamse Executieve.

Wat wij zelf doen is blijkbaar niet altijd beter, heren Ministers van de Vlaamse Executieve. Ik vind bij voorbeeld daarin dat op een bepaald ogenblik subsidies werden gegeven voor het restaureren van een kasteel – ik

zou u kunnen zeggen hetwelk – waarvan men administratief het bewijs niet had wie er juist de eigenaar van was. Dit zal waarschijnlijk Minister Dewael interesseren. En ik ken nog andere domeinen van het Departement van Cultuur waar begrotingstechnisch onvoorstelbare dingen zijn gebeurd. Ik heb vastgesteld dat in een hele reeks van dossiers subsidies werden aangevraagd, maar waar de werken zo waren omschreven dat geen subsidie kon worden toegekend. Ik ken het concreet geval van een dossier dat bij het Rekenhof voor onderzoek aankwam met een bepaalde libellé van subsidiëring. Het was zo opgesteld dat het Rekenhof de aanvraag niet in aanmerking kon nemen. Op een bepaald ogenblik begon bij de Administratie van het Rekenhof een belletje te rinkelen en men heeft vastgesteld dat het in feite om een heel ander soort van werken ging. De briefwisseling tussen het Rekenhof en de Excellenties van de Vlaamse Executieve staat bol van dergelijke zaken. Er gebeuren onvoorstelbare dingen.

Ik wil het nog even hebben over de problemen in verband met artikel 12 van de Bijzondere Wet waarin wordt gezegd dat de centrale Staat zonder vergoeding alle roerende en onroerende goederen moet afstaan aan de Gewesten voor de taken die ze moeten uitoefenen. Ten eerste stel ik hier een enorme vertraging vast. Ten tweede stel ik ook vast dat er begrotingstechnisch iets niet in orde is. Immers, er worden voor een deel van het patrimonium van de Vlaamse Gemeenschap investeringskosten gedaan, evenals kosten voor verlichting, verwarming, enzovoort, zonder dat ze eigenaar is en de juridische garantie heeft dat ze eigenaar zal worden. Van twee zaken één, ofwel is de Vlaamse Gemeenschap eigenaar en staat ze in voor de onderhoudskosten en de investeringen, ofwel is ze het niet en dan moet de centrale Regering er voor opdraaien.

Bij het nakijken van de begroting 1985 stuitte ik nog op een ander merkwaardig feit. Ik verwijs hier naar document nr. 2, meer bepaald naar het verslag van de heer Olivier over de Middelenbegroting van de Vlaamse Gemeenschap. Bij een bepaalde tabel in bijlage 1 bij dat document moet ik let-

Colla

terlijk en figuurlijk vraagtekens plaatsen. Het betreft hier meer bepaald de eigen inkomsten van de Vlaamse Gemeenschap gedurende de jaren 1980, 1981, 1982 en 1983. De Vlaamse Gemeenschap verhuurt een deel van het patrimonium, wat haar inkomsten oplevert. De heer De Clercq heeft er echter destijds blijkbaar iets op gevonden om die inkomsten in de Staatskas te doen belanden.

Mijn vraag is of de Vlaamse Executieve, en meer bepaald de Minister van Financiën en Begroting daaraan iets zal doen. Het is wellicht moeilijk de exacte cijfers te achterhalen maar misschien zou u toch een forfaitair bedrag kunnen voorstellen. Gedurende vier jaar immers zijn eigen inkomsten van de Vlaamse Gemeenschap niet ten goede gekomen van de Vlaamse Gemeenschap, maar wel in de centrale staatskas terecht gekomen.

Ik heb ook enkele kritische opmerkingen bij de toepassing van het Cultuurpact. In artikel 10 van de Cultuurpactwet wordt bepaald dat voor subsidiëring, subsidienormen vereist zijn en dat indien deze niet bestaan tenminste in de begroting de subsidie nominatim moet worden bepaald. Wat stellen wij echter vast? Het gebeurde herhaaldelijk dat, nadat de begroting was goedgekeurd, de Vlaamse Executieve de nominatims verhoogde en zelfs nieuwe invoegde. Dit is volkomen in strijd met de geest van de wettelijke bepalingen. Ik wil u ervoor waarschuwen, vooral nu de Executieve is samengesteld volgens het meerderheidsbeginsel, in dit verband de grootste voorzichtigheid in acht te nemen.

Een volgend punt betreft de financiering van de Gewesten en de Gemeenschappen. Officieel beschikken wij over twee teksten. In feite zijn het er echter drie. Een eerste tekst is het Regeerakkoord, een tweede tekst is de Regeringsverklaring en daarnaast is er ook nog het interview met de Voorzitter van de Vlaamse Executieve in de Financieel Economische Tijd.

Wat stellen wij nu vast? Wat de financiering en de middelen van de Gewesten en de Gemeenschappen betreft, blijkt dat de standpunten in de tekst

van het Regeerakkoord bijzonder summier zijn weergegeven. De tekst van de Regeringsverklaring is ter zake aggressiever. Dit stoort mij niet aangezien het hier gaat om een aantal terecht eisen van de Vlaamse Gemeenschap, maar het wekt wel het vermoeden dat de zesenvestig dagen van onderhandelingen niet volstonden om een aantal essentiële punten nauwkeurig op papier te zetten. Toen de onderhandelingen afgesloten waren, heeft men zich blijkbaar gerealiseerd dat men uiteindelijk vrij lauw is geweest wat enkele essentiële dossiers betreft.

Om echter iets meer te vernemen over het toekomstig beleid van de Vlaamse Executieve en van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve moet men echter het interview in de Financieel Economische Tijd er op nalezen.

Ik meen mij niet te vergissen wanneer ik verklaar dat in de Regeringsverklaring het standpunt wordt verdedigd dat bij uitbreiding van de bevoegdheden en bij supplementaire financiële middelen moet worden gedacht aan het systeem van belastingristorno's.

In het interview in de Financieel Economische Tijd verklaart de Voorzitter van de Vlaamse Executieve: „De huidige middelen van de Vlaamse Regering staan in verhouding tot haar bevoegdheden. Wij hebben dus niets meer nodig.”

Op bladzijde 3 van de Regeringsverklaring staat dat de eerste autonome Vlaamse Regering een stringent begrotingsbeleid heeft gevoerd. Daardoor is de slagkracht beperkt en moeten er nu meer financiële middelen komen voor hetzelfde pakket van bevoegdheden. Van twee zaken één. Ofwel komen er meer middelen voor diezelfde bevoegdheden ofwel behoudt men degene die men nu heeft. Ik zou daarover graag uw mening kennen, mijnheer de Minister.

Ik kom aan een derde element. In de Regeringsverklaring lees ik dat de Vlaamse Gemeenschap verder moet kunnen aanspraak maken op een verruimde ristornering van lokaliseerbare belastingen. Wat betekent dat precies, heren Ministers? Betekent dit, en dat kan gemakkelijk met een „ja” of een „nee” worden beantwoord, dat

dit als een prioritaire en keiharde eis vanwege de Vlaamse Executieve aan de centrale Regering zal worden voorgelegd, en dat dus de huidige verdeling tussen de dotaties en de ristorno? moet worden omgekeerd in de geest van de wet van 1980. Het blijkt niet zo duidelijk uit uw teksten of u dat dossier als dusdanig in het Overlegcomité wil aankruisen. In elk geval is het zo dat bepaalde van mijn collega's ter zake een wetsvoorstel zullen indienen om uiteindelijk tot een afschaffing van de dotaties te komen, mits een bepaald modaliteitsmechanisme.

Minister L. Walt Niel : Mag ik even verduidelijken? De stelling van de Vlaamse Regering, die ook in de Regeringsverklaring tot uiting komt, is dat meer bevoegdheid en een grotere verantwoordelijkheid ook moet gebonden zijn aan een grotere financiële verantwoordelijkheid.

De heer M. Colla : Mijnheer de Minister, dat probleem besprak ik in mijn eerste punt. Uit uw teksten meen ik te kunnen afleiden dat meer bevoegdheden, ristorno's inhoudt. Wat mij echter niet zo duidelijk is ten opzichte van de huidige situatie is dat u bij een status quo van bevoegdheden keihard aandringt inzake de financiële middelen opdat de geest van de wet van 1980 wordt toegepast. Zo zullen de ristorno's inderdaad een veel zwaarder gewicht vormen.

Minister L. Walt Niel : Wij zullen inderdaad integraal de wet toepassen en eruit halen wat eruit te halen valt.

De heer M. Colla : Dan had u het ook beter letterlijk geschreven. Het staat niet in de tekst.

Ik heb u al aangekondigd dat er daarentrent een voorstel zal worden ingediend. Het is nu niet het ogenblik, wegens tijdsgebrek, om daarover uit te weiden. Persoonlijk meen ik dat, wil men echt tot een definitief systeem komen, dat de tand des tijds een beetje kan overleven, en naar een serieuze vorm van federalisering, ook met betrekking tot de financieringskredieten, men zal moeten proberen een denkoefening te doen die zich losweekt van het stramien van 1980.

Minister L. Walt Niel : Daarmee ga ik akkoord.

De heer M. Colla : Een volgend punt dat ik ook niet terugvind of dat toch niet duidelijk is, houdt verband met een aantal dossiers inzake de financiële middelen van de Vlaamse Gemeenschap. Worden deze dossiers door de Vlaamse Executieve als gesloten beschouwd omdat men ze ongelukkig vindt of wil men ze opnieuw ter tafel leggen bij de centrale Regering of in het Overlegcomité ? Mocht u zeggen dat dit de bedoeling was dan had ik er toch de voorkeur aan gegeven dat het in de tekst had gestaan. Ik zal u een paar voorbeelden geven. De bijkomende dotatie berust thans op geen enkele normatieve grondslag en gebeurt via het systeem van de begrotingsruikers : 50 procent dotaties en 50 procent *ristorno*'s. Zal u dat al dan niet ter sprake brengen ?

Een tweede voorbeeld : de lasten uit het verleden, waarvan nooit een inventaris werd gemaakt, alsof u een leeg erfenis zou aanvaard hebben zonder vooraf te weten wat de lasten of de schulden ervan waren. Zal die inventaris toch nog worden gevraagd, ondanks de ter zake bestaande wet ? Gaat u de saldi opnieuw ter sprake brengen ? Zeer duidelijk is, dat het gekozen referentiepunt met name de ordonnanceringskredieten, een slecht referentiepunt is. Het minste wat men had kunnen verwachten is dat als referentiepunt de vastleggingskredieten zouden genomen zijn.

Ik kom tot mijn vijfde vraag. In de Financieel Economische Tijd lees ik dat de Voorzitter van de Vlaamse Executieve verklaart dat de Vlaamse Executieve zich tot de kapitaalmarkt zal richten. zij gaat dus leningen opnemen. Daarover heb ik de uiteenzetting van de heer Schiltz nog eens nagelezen, waarin hij als Minister van Financiën bij de begroting 1985 zeer uitvoerig uiteenzet waarom dat volgens hem op dit ogenblik een slechte zaak is. Ik neem aan dat hij toen sprak in naam van de Vlaamse Executieve. Welu, indien de heer Geens gelijk heeft, is mijn vraag : waarom die verandering van filosofie waarvan ik in het Regeerakkoord noch in de Regeringsverklaring niet expliciet terugvind of daarover een akkoord bestaat. Wist u daar iets van, mijnheer de Minister van Financiën en Begroting ? Een bijkomende vraag is te weten hoe

een eventueel tekort op de begroting zal gefinancierd worden. Zal dat gebeuren door verdere besparingen, door de aanslagvoeten van de volledig geristorneerde belastingen aan te passen – dus te verhogen –, of door leningen ? Zal ook hier het principe van de non-affectatie gelden ?

Ik kom tot een laatste, delicaat probleem dat ik hier toch even wil behandelen. In de Vlaamse Regeringsverklaring lees ik dat de bevoegdheids-overdrachten van de nationale Staat naar de Gewesten en Gemeenschappen moeten gepaard gaan met een gelijktijdige overdracht van de overeenkomstige middelen. Mij intrigeert het woord „overeenkomstig”. Ik vind dat dit probleem niet kan en mag bekeken worden vanuit een positie van ondermijning van terechte Vlaamse eisen, maar dat de Vlaamse Gemeenschap integendeel koel, rationeel en volwassen genoeg moet zijn om een aantal problemen, die op korte of op langere termijn op ons afkomen, nuchter te bekijken. Mijnheer de Minister, betekent het sleutelwoord „overeenkomstig” al dan niet een volledige financiële dekking van de nieuwe en supplementaire bevoegdheden ? Ik vind dit een belangrijk probleem. Immers, wij handelen soms alsof die middelen er echt zijn, hoewel dit in feite niet zo is, want, of het nu over de centrale Staat of over de Gemeenschappen en Gewesten gaat, de overheid moet ervoor lenen.

Eerste vaststelling is dat bij het samenstellen van de bevoegdheidspakketten van centrale overheid, Gemeenschappen en Gewesten en het vergelijken van de inkomsten en de uitgaven, alles moet worden geleend.

Tweede vaststelling is dat bij een belangrijke bevoegdheidsoverdracht, gepaard gaande met een volledige dekking van de financiële middelen voor die bevoegdheden, de situatie ontstaat waarbij het eigen inkomen van de centrale Staat, ter dekking van zijn uitgaven, relatief kleiner wordt ten opzichte van het tekort dat de Staat heeft en waarbij de staatsschuld in feite relatief toeneemt. Zulks zal dan op meer formele manier blijken met alle gevolgen vanden voor de kredietwaardigheid van de centrale overheid, de mogelijke gevolgen op

rentepeil, enzovoort.

Derde vaststelling is dat de Vlaamse Gemeenschap officieel geen schuld heeft, maar officieus wel omdat de gebruik maakt van de wet op de lasten en de saldi van het verleden waarbij beroep kan worden gedaan, via een rekening courant, bij de nationale schatkist en waarbij bestendig de limiet van min 12 miljard frank wordt bereikt. Ik vertel geen geheim als ik stel dat voor die min 12 miljard frank moet worden gezorgd door het lenen bij de centrale overheid hetgeen dan ook een financiële kost met zich brengt ten laste van de centrale overheid. Ik haal dit punt aan om erop te wijzen dat, bij het eventueel ontbreken van een vriendelijk Minister van Financiën en van Begroting in de centrale Regering, het wel eens mogelijk zou kunnen zijn dat het probleem naar voren wordt geschoven van de schuld „tout court” en van de lasten uit het verleden met de centrale overheid als eisende partij.

Ik ben de mening toegedaan dat het goed zou zijn – zoals de heer Van Miert reeds het aanbod naar de meerderheidspartijen toe heeft gedaan – om in het Parlement een dialoog over de eigenlijke staatsvorming te hebben. Dit is een enorm probleem. Het ware dus wenselijk dat de Regering de koelbloedigheid en de rationaliteit aan de dag zou leggen om in de Commissie voor de Begroting daarover op een redelijke manier van gedachten te wisselen.

Mijnheer de Voorzitter, om te besluiten wens ik te zeggen dat het begrotingsbeleid en de voornemens ter zake mij in de mening sterken dat de slogan van de heer Geens, „wat we zelf doen, doen we beter”, niet opgaat.

Minister G. Geens : Dat is trouwens juist.

De heer M. Colla : Mijnheer de Voorzitter, vermits u pas binnenkomt kan u niet weten waarover het gaat. Wat vindt u juist ?

Minister G. Geens : Wat wij zelf doen, doen wij beter.

De heer M. Colla : Mijnheer de Voorzitter, wanneer u daarvoor de tijd zal vinden zal ik u graag uitleg geven en u aantonen dat uw begrotingsbeleid het omgekeerde effect heeft van wat u

Colla

zegt. Vraag dit aan uw voormalig Minister van Begroting. Hij heeft het hopelijk genoteerd. U zal dus moeten bewijzen met uw eerste meerderheidsexecutieve – bij een meerderheidsexecutieve zijn de verantwoordelijkheden veel duidelijker afgelijnd – dat deze tweede Vlaamse Regering iets meer is dan een gewoon schepen-college. **(Applaus bij de SP)**

De Voorzitter : De heer Didden heeft het woord.

De heer M. Didden (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren leden van de Vlaamse Regering, het zal u niet verwonderen dat de thesis die ik hier ontwikkel anders zal eindigen dan deze die de heer Colla zojuist gepoogd heeft te ontwikkelen. Het zal u evenmin verwonderen dat ik het geenszins eens ben met het feit dat de vorige Vlaamse Regering ons betere paden heeft doen bewandelen dan degene die vandaag aantreedt dat zal doen. De huidige Regeringsverklaring bevat een aantal ambitieuze voorstellen die mij bijzonder bekoren. Zij hebben betrekking...

De heer J. Van Elewyck : U zegt „Geens-zins” ?

De heer M. Didden : Geens is, in elk geval wat onze partij betreft – en de leden van de Volksunie moeten eerder voorzichtig zijn – mijnheer Van Elewyck, een figuur waar wij met fierheid kunnen achter staan.

De heer J. Van Elewyck : Mijnheer Didden, u bent uw uiteenzetting met het woord „geens-zins” begonnen. Ik zeg dat u daarmee, voor wat uw uiteenzetting betreft, kleur heeft bekend.

De Voorzitter : Mijnheer Didden, laat u niet afleiden. Gaat u verder.

De heer M. Didden : In de Regeringsverklaring van Geens II zijn, naar mijn smaak, een aantal voornemens vervat, die zeer positief zijn en waar wij graag zullen achter staan. Eén van de voornemens waaraan deze Regeringsverklaring prioriteit verleent is het werkgelegenheidsbeleid. Trouwens, wij stellen vast dat dit momenteel niet zonder succes verloopt. Ik

merk wat in mijn Provincie de jongste twee jaar is tot stand gekomen : een verhoging van de investeringen met 200 procent ten opzichte van de twee voorgaande jaren. Wat Helmut Schmidt heeft gezegd, zal waarschijnlijk wel worden bewaarheid, namelijk dat de investeringen van vandaag wellicht de werkgelegenheid van morgen vormen.

Het zogeheten Ontwikkelingsfonds vormt blijkbaar een van de belangrijkste elementen van het Vlaams reconversiebeleid. Ik zou hierover gaarne enige klaarheid bekomen.

Welke is de omvang van de middelen die men beoogt ? Wat bedoelt men met de inbreng van de privé-sector ? Wat zijn de omvang en het percentage van deze inbreng ? Welke activiteiten wil men op gang brengen met dit Ontwikkelingsfonds ? Zijn hierbij ook mogelijkheden voor toegepast wetenschappelijk onderzoek en opleiding ? Wie zal dit Fonds beheren ? Is medebeheer en medefinanciering mogelijk van ondergeschikte – gemeentelijke en provinciale – besturen ? Een zeer belangrijke vraag is op welke wijze de middelen van dit Fonds uiteindelijk zullen worden aangewend. Zal het een soepele benadering zijn of gaat men hier het gewoon marktmechanisme laten spelen ? Ik pleit voor het eerste, namelijk een soepele aanpak met betrekking tot de criteria voor de aanwending van dit Fonds.

In de Regeringsverklaring wordt terecht veel aandacht besteed aan de naschoolse opleiding. Wij kijken met veel belangstelling uit naar de nieuwe bijkomende middelen die hiervoor zullen worden verschaft. De problemen van scholing en werkgelegenheid staan trouwens in nauwe relatie met elkaar.

In deze context zou ik onder meer aan de Vlaamse Regering willen vragen dat zij spoedig overgaat tot de goedkeuring van het Geïntegreerd Actieplan Limburg dat trouwens werd opgesteld in opdracht van de Voorzitter van de Executieve en van de Europese Gemeenschap. Dit actieplan plant onder andere een belangrijk programma van herscholing en opleiding. Het komt dus tegemoet aan een van uw voornemens. U kunt daarvoor een be-

roep doen op de middelen van het Europees Sociaal Fonds en een eigen programma uitbreiden. Dat is noodzakelijk voor de opleiding van talrijke ongeschoolde of zwakgeschoolde werklozen en jongeren.

Ik stel vast – en sluit aan bij collega Moors – dat in het overleg dat gisteren door de Regering werd georganiseerd omtrent de Kempense Steenkolen werd besloten tot de oprichting van vijf werkgroepen. In twee ervan is het Vlaamse Gewest expliciet vertegenwoordigd. De vijfde werkgroep die belast is met reconversie, staat trouwens onder leiding van Voorzitter Geens. In dit verband zou ik u trouwens gaarne enkele suggesties willen doen.

Ten eerste, de onmiddellijke goedkeuring van het Geïntegreerd Actieplan Limburg van de Europese Gemeenschap. Er is een breed luik reconversie in opgenomen. Het omvat tevens een gedifferentieerd opleidingsprogramma.

Men hoeft derhalve geen maanden meer te wachten om meteen uit te voeren wat in het Vlaams Regeerprogramma als voornemen staat.

Ten tweede zou ik graag de spoedige publicering zien van de besluiten van de werkgroep Van Rompuy die, trouwens op initiatief van de Voorzitter van de Vlaamse Executieve, maandenlang uitvoerig is ingegaan op de problemen van de KS.

Ik denk ten andere dat uit deze besluiten een aantal antwoorden zullen komen die nuttig kunnen zijn voor de vijf werkgroepen die gisteren op initiatief van de nationale en van de Vlaamse Regering werden opgericht.

Ten derde vraag ik in het regionaal beleid ook echte medewerking tot stand te brengen met de lokale en provinciale verantwoordelijken.

Vlaanderen heeft zeer veel troeven. Onder de Regering Geens I kreeg Vlaanderen een gedurfd, modern profiel. De Voorzitter van de Executieve heeft Vlaanderen de weg van de technologie gewezen.

Ik hoop dat Vlaanderen onder Geens II de ambitie zal hebben om de inter-

Didden

ne welvaartsdeling echt waar te maken.

Op deze wijze zal de aanwezigheid van de Vlaamse christen-democraten in het beleid van dit decennium een zegen worden voor ons land en voor het Vlaamse Gewest.

Het voorlaatste decennium van deze eeuw zal in Vlaanderen volledig worden beheerst door de christen-democraten. Ik ben ervan overtuigd dat de fouten uit het verleden door een Executieve onder leiding van de christen-democraten en de liberalen zullen worden hersteld en dat tevens aan een hoopvolle toekomst zal worden gebouwd met het oog op een tijdperk van een vernieuwd en welverend Vlaanderen. **(Geroep bij de VU)**

Ik ben er vast van overtuigd, mijnheer Schiltz, dat wij juist daardoor een nieuw en welverend tijdperk tegemoet gaan. **(Applaus bij de CVP en PVV)**

De Voorzitter : De heer Capoen heeft het woord.

De heer M. Capoen (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, de absolute voorrang die de Vlaamse Executieve terecht in haar beleid aan de bestrijding van de economische crisis en de werkloosheid geeft mag geen voorwendsel of alibi zijn voor een minder actief leefmilieubeleid. Immers, economie en ecologie zijn niet perse tegenstrijdig. Integendeel. Steeds meer wordt het duidelijk dat er een rechtstreeks verband bestaat tussen economie en ecologie. De wisselwerking tussen beide kennen wij jammer genoeg alleen maar langs de negatieve zijde. Namelijk het feit dat de economische activiteiten oorzaak zijn van luchtvervuiling, waterverontreiniging, afvalproductie, lawaai, bodemverontreiniging, verbruik en uitputting van waardevolle grondstoffen. Kortom, de aftakeling van het leefmilieu in het algemeen kennen wij goed. Maar dat de positieve effecten, namelijk de voldoende beschikbaarheid en aanwezigheid van zuiver water, zuivere lucht, onbezoedelde bodem en stilte, steeds belangrijker elementen zijn

voor de economie ontgaat ons. Wel is het nogal duidelijk dat de aanwezigheid ervan steeds meer noodzakelijk is om het voortbestaan en de vestiging van nieuwe industrieën te waarborgen.

In dat verband wil ik even wijzen op het Drobbleem dat in Zuid-West-Vlaanderen ontstaat waar het verder terugtrekken van het grondwater kan leiden tot een bedreiging van het voortbestaan van de textielindustrie op korte of middellange termijn.

Wij kunnen ook stellen dat het streven naar minder vervuiling en minder milieuhinder automatisch leidt tot het zoeken naar een betere kennis van het produktieproces. Dat dit een stimulant kan zijn tot rationalisatie en modernisering van het produktieproces en dat het in ieder geval leidt tot innovatie en tot betere rentabiliteit van de bedrijven.

Aldus kan een consequent en doorgezet milieubeleid een belangrijke prikkel zijn tot een versnelde herstructurering van het produktie-apparaat. In België en in Vlaanderen zal dat zeker geen overbodige luxe zijn. Bovendien leidt het milieubeheer tot het ontstaan van milieutechnologie die op haar beurt aanspoort tot het produceren van nieuwe produkten wat leidt tot een nieuwe tewerkstelling.

Om de verdere verloedering en aftakeling van ons leefmilieu te voorkomen en beter nog om tot de gezondmaking en tot een echt leefmilieubeheer te komen is een gecoördineerd en samenhangend milieubeleid vereist.

In de voorbije jaren waren de krachtlijnen van een dergelijk geïntegreerd milieubeleid ten eerste, preventie, ten tweede, het creëren van een instrumentarium om een efficiënte controle en een sanctionering van inbreuken op het leefmilieu mogelijk te maken. Ten derde, een ruimere en meer rationele aanwending van financiële, wetenschappelijke en technologische middelen om het leefmilieu te beschermen en opnieuw gezond te maken. En ten vierde, het meer betrekken van de bevolking bij het milieubeleid door te doen aan informatie, opvoeding, overleg en sensibilisering.

Uit de voorliggende Regeringsverklaring blijkt dat deze krachtlijnen in de komende legislatuur behouden blijven en dat het leefmilieu op deze vier pijlers blijft steunen. Dit is een goede zaak op zichzelf, maar in de praktijk zijn deze vier krachtlijnen niet altijd even vanzelfsprekend.

Wat het afvalstoffenbeleid betreft, stellen wij vast dat het decreet betreffende het beheer van afvalstoffen met de dag operationeler wordt, maar van de drie doelstellingen van het decreet namelijk het ontstaan van afvalstoffen voorkomen, de terugwinning van afvalstoffen bevorderen en de verwijdering van afvalstoffen optimaliseren, werd alleen de derde optie verwezenlijkt. De voorkoming en de terugwinning of recyclage zijn nagenoeg niet aan bod gekomen in de voorbije periode. Alle investeringen in hoofde van dit decreet gaan naar de afvalverwijdering waardoor de twee eerste opties in het gedrang komen. Thans wordt in de Regeringsverklaring gewag gemaakt van nieuwe initiatieven betreffende de twee eerste opties. Wij hopen dat de OVAM hierbij meer aandacht en ruimte zal bieden voor inspraak en soepelheid dan tot nog toe het geval was, want bij velen groeit het besef dat OVAM een staat in de staat aan het worden is. Een beter beheer en een grotere beheersing van de afvalstoffen vereist meer onderzoek en een betere inventarisatie van de bestaande toestand vooral wat de problemafvalstoffen betreft. Daarenboven is er nog het probleem van de monopoliepositie die OVAM bekleedt en in vele gevallen is OVAM tegelijkertijd exploitant en controleur, wat wel eens tot ernstige problemen kan leiden vooral voor stortplaatsen voor afvalstoffen van klasse 1.

Een degelijk waterbeleid moet voldoende water van aangepaste kwaliteit waarborgen. Voor Vlaanderen komt daarbij nog het prioritair beginsel dat moet worden gestreefd naar voldoende autonomie inzake drinkwatervoorziening om aldus te ontsnappen aan de Waalse afdreiging en afpersing. Het veronderstelt ten eerste de uitbouw van waterwinningen en ten tweede bescherming van grond- en oppervlaktewater, omdat de grondwatervoorraden niet voldoende

Capoen

zijn. Dit is, zoals wij reeds hebben gezegd, vooral een probleem voor Zuid-West-Vlaanderen en in mindere mate voor Limburg. Voor de uitbouw van een eigen waterproductie op basis van oppervlaktewater, zijn wij aangewezen op de realisatie van grote waterbouwkundige infrastructuurwerken. Jammer genoeg behoren deze tot de bevoegdheid van de centrale Regering, wat nogal eens nadelige gevolgen heeft voor de Vlaamse Regering. Een gelijkaardig probleem stelt zich voor de waterverdragen met Nederland. Wat zijn de vooruitzichten ter zake? In het verleden zijn er al wel wat inspanningen gedaan inzake waterzuivering. Men spreekt van 50 à 60 miljard frank investeringen, maar er rijzen vragen omtrent de doeltreffendheid van die investeringen. Iedereen moet constateren dat de kwaliteit van het oppervlaktewater er in de voorbije jaren op achteruit is gegaan. Wij verwachten dat in de toekomst alle nieuwe investeringen op dit stuk hoofdzakelijk zullen gericht zijn op het beter benutten van de bestaande zuiveringsinstallaties. In dit verband verwachten wij dan ook alle heil van het algemeen waterzuiveringsprogramma dat van stapel loopt. Hopelijk zal de vooropgestelde fusie van de WZK en de VWZ tot een grotere rationalisatie en coördinatie op het domein van de waterzuivering kunnen bijdragen.

Wat de luchtverontreiniging betreft, stellen wij vast dat deze toenemende verontreiniging – die vandaag resulteert in wat men noemt „zure regen” – dreigt uit te draaien op een milieuarmp, met vérstrekkende gevolgen, en dat deze zure regen nu reeds onherstelbare schade aan gebouwen, monumenten en de natuur heeft aangebracht. Inderdaad, het zijn niet alleen de bodem, het oppervlaktewater en de bossen die lijden onder de zure regen, ook ons gebouwenpatrimonium krijgt het zwaar te verduren.

Alhoewel het probleem van de zure regen duidelijk een internationale aangelegenheid is en een bij uitstek grensoverschrijdende problematiek, moet de Vlaamse Regering alles in het werk stellen om de bedreiging van de

zure regen tot een minimum te beperken. Ook hier zijn de mogelijkheden en de bevoegdheden van de Vlaamse Regering aan de minimale kant. Inderdaad, emissienormen, vervoer en verkeer, energie-opwekking en talrijke andere aspecten van onze samenleving, die een invloed hebben op luchtvervuiling veroorzaken, zijn nationale of zelfs internationale aangelegenheden.

De vraag is of de Vlaamse Executieve overweegt steun te verlenen ter bevordering van investeringen die de luchtverontreiniging kunnen beperken en of zij studies en onderzoek kan stimuleren die tot gevolg hebben dat productieprocessen en industriële activiteiten minder luchtverontreinigend zouden kunnen gebeuren.

Inzake ruimtelijke ordening, natuurbehoud en grondbeleid worden in de Regeringsverklaring talrijke nieuwe initiatieven vooropgesteld. Wij verwachten van deze voorstellen dat zij zullen bijdragen tot een gecoördineerd milieubeleid, ja zelfs tot een milieubeheer.

Inzake de verbetering van externe landbouwstructuren wordt gezegd dat alles in het werk zal worden gesteld om tot een rationele landbouwexploitatie te komen. Wij kunnen dit alleen maar toejuichen, op voorwaarde dat deze inspanningen zullen leiden tot een volwaardige landinrichting in het kader van een globaal milieu- en natuurbeheer.

Bij deze gelegenheid vragen wij tevens aandacht voor de toenemende gronderosie, die ook in ons Vlaanderen met zijn vruchtbare landbouwgronden, meer en meer optreedt en een dreigend gevaar wordt voor de toekomstige landbouwuitbating van onze Gewesten.

Als besluit, mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, stellen wij dat het leefmilieu, ondanks de goede basisprincipes, wordt gehypothekerd, ten eerste, door de versnippering van de bevoegdheden binnen de Vlaamse Executieve zelf en ten tweede door het feit dat nog heel wat belangrijke bevoegdheden bij de nationale Regering berusten. Het is onbetwistbaar dat deze situatie niet

bevorderlijk is voor het te voeren samenhangend beleid en dat aldus heel wat coördinatieproblemen zullen oprijzen.

In dit verband stellen wij ons de vraag of in deze situatie van bevoegdheidsversnippering en vooral van verdeling tussen de Vlaamse Executieve en de centrale Regering bij voorbeeld de Vlaamse Executieve zou kunnen bekomen een milieu-effect-rapport op te stellen voor het vestigen van van een belangrijk groot bedrijf, bij voorbeeld een kerncentrale, of voor het uitbouwen van een belangrijke infrastructuur, bij voorbeeld een betwiste autoweg. Wij vragen ons af of dit wel kan en zo ja welk gevolg de nationale Regering aan een dergelijk rapport zou geven wanneer het tot een negatief besluit zou komen in verband met bij voorbeeld de kerncentrale die men in Doel wenst in te planten. Graag krijgen wij hieromtrent verduidelijking.

Een tweede hypotheek is het ontbreken van voldoende financiële middelen ingevolge een gebrekkige en dan nog op de koop toe minimalistisch geïnterpreteerde staatshervorming. Voortgaande op wat daaromtrent in de Regeerverklaring van de centrale Regering staat, of beter wat er niet staat, zal de financiële armslag van de Vlaamse Executieve in de toekomst niet veel groter worden dan wat ze tot op heden is geweest, wat wel eens de grootste rem zou kunnen zijn voor het voorgenomen geïntegreerd leefmilieubeleid. Wij betreuren dit ten zeerste en willen u op dat stuk trachten te steunen wanneer u zal streven naar grotere bevoegdheden, naar overheveling van homogene bevoegdheidspakketten en vooral naar het binnenrijven van meer financiële middelen. Voor het overige zullen wij het beleid inzake leefmilieu, ruimtelijke ordening, natuurbehoud in het algemeen van nabij volgen en hopelijk constructieve voorstellen inbrengen ten bate van ons leefmilieu, onze welvaart en van onze economie in het algemeen (**Applaus bij de VU,**

De Voorzitter : De heer Temmerman heeft het woord.

De heer G. Temmerman (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, als vijf-

Temmerman

endertigste spreker in het debat over de Regeringsverklaring van de nieuwe Executieve wens ik mij te beperken tot een korte uiteenzetting inzake de problematiek van de lokale besturen. De bedoelde Regeringsverklaring is voor al degenen, die met de vele en zware problemen van de gemeenten zijn begaan bijzonder teleurstellend. Aan het wellicht meest belangrijke Departement van de Vlaamse Regering, met name dat van Binnenlandse Aangelegenheden wordt in een document van 11 bladzijden met welgeteld 11 lijntjes aandacht besteed, 11 lijntjes, die zo algemeen zijn gehouden, dat men er alle kanten mee uitkan. Over de huidige en toekomstige financiële problemen van de gemeenten wordt met geen woord gerept, evenmin over de door de uittredende Minister opgezette campagne voor meer inspraak vanwege de burgers, noch over de problemen van de openbaarheid van bestuur waarmee zovelen begaan zijn. De afgetreden Vlaamse Regering in het algemeen en de Minister van Binnenlandse zaken in het bijzonder hebben in de afgelopen bestuursperiode ernstig werk gemaakt van de gezondmaking van de gemeentelijke financiën, niet zonder succes trouwens. Daar waar bij de aanvang van de bestuursperiode zowat vier vijfden van de gemeenten een begroting in deficit hadden, was dit aantal twee jaar geleden al gedaald tot 94 op 308 gemeenten en voor 1985 bleven nog slechts 8 gemeenten met een deficitaire begroting over. De saneringslening, die Minister Galle heeft op punt gesteld zal daar zonder twijfel in grote mate hebben toe bijgedragen, net als een aantal andere maatregelen die ik hier omwille van de tijdnoed niet zal opsommen. Het zou overigens verkeerd zijn te veronderstellen dat de strijd gestreden is en alle moeilijkheden nu definitief van de baan zijn. Zowel de nationale als de Gewestregering hebben bij de saneringsoperaties de thesaurieproblemen van vele gemeenten opgelost of gemilderd, maar aan de structurele oorzaken van de gemeentelijke tekorten is niets veranderd. Vele specialisten vrezen dat eind 1987, als de heilzame invloed van de bijzondere staatstoelage ten belope van 21 miljard frank, die in vijfjaar-

lijkse schijven werd uitbetaald, zal wegvallen, de financiële toestand van vele gemeenten weer zal verslechteren en dat terwijl het inkomen van de gemeenten via de aanvullende belasting op de personenbelasting ingevolge de crisis bestendig wordt afgezwakt en de nationale Regering niet ophoudt allerlei opdrachten en lasten op de gemeenten af te wentelen zonder hen daarvoor ook maar één frank vergoeding uit te keren. Een in september 1985 door de Vereniging van Belgische Steden en Gemeenten gepubliceerde studie komt tot de vaststelling dat de gemeenten momenteel niet minder dan zesenvestig door de overheid uitgevoerde taken uitvoeren. Ik zal u de lezing van deze lange lijst besparen, maar wens ze toch even te resumeren. Er zijn vierentwintig opdrachten voor de gemeentelijke politie, vier voor de technische diensten, drie voor de diensten van de bevolking, drie voor handel en nijverheid, drie voor de sociale diensten, een voor de paspoorten, drie voor de vreemdelingen, een voor de militia en twee voor de diensten van financiën. De totale kostprijs daarvan werd door het VBSG op zeven miljard frank becijferd, met andere woorden ruim tien percent van de totale dotatie die het Rijk aan de gemeenten beschikbaar stelt.

Geef toe dat dit een probleem is waar de Minister van Binnenlandse Aangelegenheden van de Vlaamse Regering toch niet kan naast kijken, vermits hij, ook al in toepassing van de volmachten-KB's, van de gemeenten een begroting in evenwicht moet eisen tegen uiterlijk 1988.

Een ander facet van de gemeentefinanciën is de wijze waarop het Rijk de ten behoeve van de steden en gemeenten ingevorderde belastingen aan de lokale besturen doorbetaalt. Het gaat hier voornamelijk over de opcentiemes op de onroerende voorheffing en over de aanvullende belasting op de personenbelasting die ingevolge de vigerende reglementering maar liefst met achttien maanden vertraging door financiën aan de gemeenten wordt uitgekeerd en dit terwijl wat de personenbelasting betreft de belasting bij wijze van voorheffing wordt geïnd, wat in concreto betekent

dat het Rijk het gros van de aan de gemeenten toekomende inkomsten zowat 1,5 jaar als kosteloze financiering voor de Rijkskas gebruikt.

Om u een idee te geven van de enorme bedragen die daarmee gepaard gaan vermeld ik hier de opbrengst van de gemeentelijke aanvullende belasting op de personenbelasting voor de jongste jaren. In 1981 bedroeg ze zeventien miljard frank, in 1982 negentwintig miljard frank, in 1983 zeventwintig miljard frank en in 1984 liefst 34,5 miljard frank. De belastingopbrengst is dus in 4 jaar tijd verdubbeld, maar de gemeenten zullen daar pas in 1986 voor het eerst de voordeelen kunnen van genieten. Hun inspanning om de aanslagvoet van hun gemeentelijke aanvullende belastingen op de personenbelasting op te drijven, wat voor de burgers toch een zware aderlating is geweest, wordt bijna twee jaar lang achtergehouden. Ik ben er bijna van overtuigd, dat de nieuwe Minister van Binnenlandse Aangelegenheden als gewezen burgemeester deze problematiek zonder twijfel zeer goed moet kennen en er ook vaak mee geconfronteerd is geweest. Hij zal allicht ook tot degenen hebben behoord die deze methode hard hebben aangeklaagd. Ik meen dat de Vlaamse Regering en de Minister in het bijzonder tot plicht hebben de gemeenten tegen deze 2 voorbeelden — ik kan er nog vele andere opsommen — van manifeste financiële misbruiken ten hunnen nadele te beschermen.

Ik bedoel dan dat de gemeenten ontlast zouden worden van de Rijksopdrachten waarvoor zij niet worden betaald, zoniet dat zij er voor betaald zouden worden. Bovendien zou de opbrengst van hun eigen belastinggelden zonder vertraging in hun bezit moeten komen.

De heer Waltniel heeft zojuist voor wat de Vlaamse Regering betreft gesproken over grotere verantwoordelijkheid, maar ook eigen financieel beheer beschikkend over eigen middelen. Dit is ook waar voor de gemeenten die hun gelden nu zien innen door het Rijk en ze zien achterhouden voor termijnen die soms de twee jaar benaderen, daar waar de gemeenten hun burgers nieuwe lasten moeten opleggen.

Temmerman

De intentie van de Vlaamse Executieve om alle financiële middelen die vanuit de Vlaamse Gemeenschap aan de gemeenten toekomen of naar de gemeenten toevloeien in één investeringsfonds te bundelen is positief. Dat geniet onze steun. Ik ben blij dat u instemmend knikt, mijnheer de Voorzitter van de Executieve. Wij zijn echter verontrust over het uitstel van de inwerkingtreding van het Investeringsfonds, uitstel dat op de koop toe niet in de tijd bepaald wordt en wel eens een afstel zou kunnen worden. Ik acht het vanwege de Vlaamse Executieve een onduidelbare miskening van de Vlaamse Raad, die dit Fonds met algemeenheid van stemmen heeft opgericht en de inwerkingtreding ervan op 1 januari 1986 heeft bepaald.

Ik vraag mij dus af of de Executieve dit besluit zo maar kan negeren en in haar verklaring laconiek bepalen „dat de inwerkingtreding van het bestaande Investeringsfonds inmiddels wordt uitgesteld.”

Destijds waren wij het er over eens dat de oprichting van dit Fonds aan een noodzaak beantwoordde. Het werd ook begroet als een goede innovatie omdat de huidige formule had gefaald. In de eerste plaats omdat wij geconfronteerd worden met veel te lange goedkeuringstermijnen, maar ook omdat de betoelaging voortdurend door onzekerheid omgeven blijft en er een grote kans bestaat dat, door de langdurige termijnen, kostenverhoging optreedt ingevolge allerhande officieuze normen en vertraging in de realisatie. De toelagen worden meest ook zeer laattijdig ter beschikking gesteld. Als gevolg van dit alles is het voor de gemeenten bijna niet mogelijk op lange termijn een degelijke planning uit te werken.

Welnu, op al deze vragen en klachten gaf het Investeringsfonds precies een antwoord. Als er vanwege de gemeenten enige terughoudendheid is geweest, was dat alleen omwille van het feit dat door de Vlaamse Regering niet voldoende geld beschikbaar wordt gesteld om het Investeringsfonds zijn werkelijke functie te laten uitvoeren.

Het Verbond van Steden en Gemeen-

ten, mijnheer de Minister, heeft nog niet lang geleden bij de gemeenten een enquête gehouden om te vragen hoe zij tegenover het Investeringsfonds staan. Bij de gemeenten die hebben geantwoord stond een overdonderende meerderheid daar positief tegenover, maar zij koppelden daar onmiddellijk aan vast dat het in de huidige situatie, wegens de karige kredieten die beschikbaar zijn, in feite onmogelijk wordt op die manier de noodzakelijke gemeentelijke werken uit te voeren of daarvoor op gemeentelijk vlak nog langer de verantwoordelijkheid te dragen.

Nu moet men het kind niet met het badwater weggooiden en zeggen dat, vermits het Fonds wegens gebrek aan kredieten niet kan opereren, het maar helemaal in de vergeethoek moet worden geduwd. Naar mijn gevoel is het de plicht van de Vlaamse Regering en van haar Voorzitter er voor te zorgen dat voldoende gelden beschikbaar worden gesteld opdat het Fonds zou kunnen functioneren. Ik dacht dat de Voorzitter van deze Vlaamse Regering toch ook iemand was die onder de vorige legislatuur dit Investeringsfonds heeft goedgekeurd.

De heer Verhaegen heeft gisteren over dit Fonds een paar opmerkingen gemaakt in de zin van : „Wij zijn er niet tegen en alles mag doorgaan, maar het is nog wat te vroeg, we kunnen alles beter nog wat uitstellen.” Dergelijke redenering maakt ons eerder ongerust. Ik zou trouwens ook graag een woordje uitleg willen vragen over iets dat mij in de verklaring is opgevallen. Men zegt met name dat, om de financiële middelen voor de gemeenten beter te kunnen bundelen, alle materies waarvoor de Vlaamse Gemeenschap subsidies aan de lokale besturen voorziet in één investeringsfonds zullen worden opgenomen. Men zegt dus niet „in het”, men zegt „in één”. Dat laat mij veronderstellen dat dit Investeringsfonds niet langer uw zegen heeft, maar dat u blijkbaar aan een ander fonds denkt.

Minister G. Geens : Ik denk aan een groter fonds.

Mevrouw N. Maes : Komen die zeven miljard frank van Minister Olivier er bij ?

De heer G. Temmerman : Een groter fonds ? Dat is niet hetzelfde.

Minister G. Geens : Daarom is het ook groter.

De heer G. Temmerman : Ik wilde ook aan de Regering vragen of zij bereid is degenen die in de gemeenten deze problemen volgen, degenen die in het Verbond van Belgische Steden en Gemeenten voor deze thesis pleiten, te steunen. Men zou er bij de nationale Regering moeten op aandringen dat men inderdaad van de 7 miljard frank, welke men via een eigenaardige Sint-Niklaaspolitiek rechtstreeks aan de gemeenten wil uitdelen, het gedeelte dat aan Vlaanderen toekomt onder het Investeringsfonds laat ressorteren en het volgens de door ons vastgestelde regels aan de gemeenten laat toekomen. Bij mijn weten wordt deze visie door de vertegenwoordigers van alle partijen gedeeld, of zij nu tot de meerderheid of de minderheid behoren.

Mijnheer de Minister, ik zou graag iets meer vernemen over uw intenties wat de termijn van uw uitstel betreft. Is dat een definitief uitstel, wat in wezen een afstel is ? Of is het gewoon een excuus om een nieuw fonds te kunnen creëren waarin ook de verdelingscriteria anders zullen worden ? Wij hebben het Investeringsfonds gesteund omdat het een einde zou stellen aan een willekeur die vaak is aangeklaagd en waarbij sommige gemeenten werden vóórgetrokken op andere. Zoals het Fonds nu is geconcipieerd zal het een grotere rechtvaardigheid invoeren en daar staan wij ten volle achter. Daarom vraag ik u, als Voorzitter van de Vlaamse Regering, samen met de andere Ministers te willen ijveren voor een volwaardige inwerkingtreding van het Fonds, met voldoende kredieten. Ook vraag ik dat u onze verdediger zou zijn ten opzichte van de nationale Regering, die op vele vlakken de gemeenten benadeelt en, als er dan gelden beschikbaar zijn, nog het recht wil opeisen om die zelf uit te keren zonder de Vlaamse instanties daarin te kennen. (**Applaus bij de oppositie**)

De Voorzitter : De heer Anciaux heeft het woord.

De heer V. Anciaux (op de tribune) :

Anciaux

Mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Raad, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Regering, heren Ministers, geachte collega's, in de Rege­ringsverklaring wordt gezegd : „De uit de Staatshervorming ontstane politieke organen, de Vlaamse Raad en de Vlaamse Regering, hebben van meetaf in Vlaanderen grote hoop en ver­trouwen gewekt”. Mijnheer de Minister, dit is inderdaad juist. Er werden grote verwachtingen gewekt. De be­leidsverklaring van 1982 liet heel wat ver­hopen over een nieuw elan, een echte stuwkracht die van de Vlaamse Regering zou uitgaan.

De Vlaamse Regering is er in gelukt in Vlaanderen een sensibilisering op te wekken voor het eigen Vlaamse kun­nen, de mogelijkheden die wij hadden en voor een bepaald zelfrespect voor de troeven waarover Vlaanderen be­schikt. De Vlaamse Regering van de vorige vier jaar is er ongetwijfeld in geslaagd, alleen reeds door haar be­staan een bevestiging te brengen van de eigen Vlaamse identiteit, zowel binnen het eigen volk als in een be­paalde mate althans, naar buiten.

En toch, jammer genoeg, moet ik zeg­gen — en wie eerlijk is, samen met mij — dat de grote verwachtingen niet werden ingelost. Dit is niet door een gebrek aan inzicht vanwege de be­leidsvoerders, zeker ook niet door een gebrek aan inzet vanwege de Vlaamse Regering, althans niet het eerste an­derhalf jaar.

Mijnheer de Minister, vanaf 1983 wer­den de grote verwachtingen niet inge­lost door een gebrek aan politieke wil. Dit is duidelijk gebleken op het mo­ment van de staalakoorden toen de problemen van Cockerill-Sambre zo groot werden dat de Belgische Rege­ring er bijna ten onder ging. Men had echter een compromis gevonden, na­delig voor Vlaanderen, dat een uithol­ling van de bevoegdheden van Vlaan­deren inhield en waartegen de Vlaam­se Regering in eerste instantie wilde protesteren. Doordat de Voorzitter van de Vlaamse Regering op het matje werd geroepen heeft men, als het wa­re, de staart ingetrokken en vanaf dat ogenblik ontbrak de politieke wil om de grote verwachtingen in te lossen.

Dit was ook te wijten aan een gebrek aan bevoegdheden en aan financiële middelen. Maar dit wisten wij reeds alleen in 1980.

Dit werd echter verergerd door een voortdurende uitholling van die be­voegdheden en van die financiële middelen door de centrale Belgische Regering, zonder noemenswaardig protest vanuit de Vlaamse Regering. Er waren dus grote verwachtingen, die niet werden ingelost. Daarin schuilt het grote gevaar, dat, ondanks de sensibilisering en het grotere be­wustzijn van de eigen identiteit, een aantal mensen in Vlaanderen vanuit hun ontgoocheling zou zeggen : „Is het maar dat ?”.

Nu komt er een nieuwe Vlaamse Re­gering die is samengesteld uit leden van CVP en PW. De samenstelling wordt in de Rege­ringsverklaring ge­noemd de meest logische en normale uitdrukking van een democratisch be­ginsel dat zegt dat de meerderheid re­geert en de oppositie controleert. Dit is fout omdat „princiepelijk” een einde werd gemaakt aan de proportionali­teit. Het democratisch beginsel dat u naar voren brengt, mijnheer de Voor­zitter van de Vlaamse Executieve, is fout omdat de aanvangsperiode van de nieuwe Vlaamse Instellingen niet verstreken is ; omdat de wezenlijke fundamente­n van de eigen Vlaamse Natie, de Vlaamse Staatsvorm, hoe beperkt en pover ook, nog niet zijn ge­legd. Zolang dit niet is gebeurd, ware het beter dat de vooropgezette be­gin­selen van de proportionele samen­stelling van de Vlaamse Regering, ook nu nog hun waarde hadden behouden. Hoe dan ook, het is fout dat werd afge­weken van het beginsel van de propor­tionele samenstelling. Er is inderdaad nog geen bezieling ver genoeg door­gedrongen van, hetgeen ik zeer be­wust noem, de nationale gedachte. Onze Volksgemeenschap is nog niet be­ziend door deze gedachte en ageert en reageert daarom ook nog niet van­uit een nationaal bewustzijn.

Mijnheer de Voorzitter van de Execu­tie, het is om een tweede reden fout dat u een CVP-PW-regering heeft sa­mengesteld. U heeft het meerder­heidsbeginsel zodanig vooropgezet vooral en bijna uitsluitend omwille

van het feit dat de politieke beslissing tot het samenstellen van „eenzelfde coalitie als de Belgische Regering” was gevallen. Dit identiek maken van de Vlaamse Regering aan de Belgi­sche Regering heeft u als beginsel vooropgezet. Dit is de flagrantste fout die u heeft gemaakt. Het is tevens een overduidelijk bewijs dat er nog geen nationale gedachte is, niet alleen bij ons volk in het algemeen, maar ook geen Vlaams nationale gedachte bij u, bij diegenen die dit principe van de­zelfde samenstelling als de Belgische Regering hebben vooropgesteld.

Minister G. Geens : De argumentatie die u daar aanhaalt gaat ter zake niet op. Indien de Vlaamse Regering een andere meerderheid dan de nationale Regering zou hebben gehad, zou men daaruit niet kunnen afleiden dat er wel een nationale gedachte bestaat. Dat heeft hiermee niets te maken.

De heer V. Anciaux : Wat ik zeg is juist. U draait de zaken om.

Minister L. Walt Niel : U doet dat.

De heer V. Anciaux : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, wanneer u het principe vooropstelt dat de Ge­westregering of de Gemeenschapsre­gering, zijnde de Vlaamse Regering, dezelfde samenstelling moet hebben als de Belgische Regering, is dit een bewijs dat er geen Vlaamse nationale gedachte aanwezig is.

Minister L. Walt Niel : Dat principe werd nergens vooropgesteld.

De heer V. Anciaux : Dat is zeker voor­opgesteld. U loochent dit, maar het kan bewezen worden door heel wat voorbeelden die ik zo dadelijk zal naar voren brengen.

Het is tevens een bewijs dat er geen wezenlijke autonomiegedachte bij uw partij en bij de Belgische onderhande­laars — ik weet wat ik zeg — aanwezig is.

Er is geen wezenlijke autonomie van ons eigen volk in uw gedachten aan­wezig. Vandaar dat wij inderdaad zeg­gen dat de Vlaamse Regering een fi­liaal is van de Belgische Regering, sa­men opgericht, met dezelfde statuten, die in dezelfde geest werden klaar ge­maakt en in dezelfde geest werden de

De versnippering van de bevoegdheden enerzijds en de vaagheid van het Regeerakkoord anderzijds doen de heer J. Leclercq (SP) vermoeden dat in Vlaanderen de wil om tot een goede ruimtelijke ordening te komen niet langer bestaat

bevoegdheden verdeeld. **(Twistgesprekken tussen de leden van de CVP, PVV en de VU)**

De Vlaamse Regering, die naam eigenlijk niet waardig, is ontstaan tijdens dezelfde onderhandelingen in eenzelfde en gelijktijdige formatie als de Belgische Regering.

Mijnheer de Voorzitter, het is dan zeer gemakkelijk mooie verbale intenties vast te leggen in uw Regeeringsverklaring. Tegen heel wat van deze hoogdravende en mooi klinkende woorden hebben wij hoegenaamd geen bezwaar. Ik herhaal evenwel dat het woorden in de wind zijn, dat vrees ik althans. Het zijn naar mijn mening, om de redenen die ik reeds heb genoemd, verbale intenties die niet waar te maken zijn met een dergelijke mentaliteit.

Mijnheer de Voorzitter, zij zijn niet waar te maken omdat u niet bereid is

op te tornen tegen de Belgische Regering, omdat u niet bereid is bij conflictsituaties of meningsverschillen voldoende weerstand te bieden, weerbaarheid aan de dag te leggen en weerwerk te leveren tegen de Belgische Regering.

U is in deze constellatie van gelijktijdige en gelijke vorming als filiaal daartoe niet bereid. Daarom kan u de mooie verbale intenties die u in uw Regeeringsverklaring naar voren brengt niet waarmaken. Ik geef enkele voorbeelden, vooral omdat u beweert dat het niet waar is wat ik kom te zeggen.

In verband met het onderwijs bijvoorbeeld, spreekt u mooie woorden. U zegt dat u de federalisering van het onderwijs verder wil verwezenlijken en dat de voorbereidende gesprekken zullen worden voortgezet. U zal echter die voorbereidende gesprekken niet meer voeren in dezelfde geest van de voorbije drie jaren, want toen participeerden vier partijen. Of is dit niet waar? Is u bereid de voorbereiding van de federalisering van het onderwijs voort te zetten met de vier Vlaamse partijen? Dit is een concrete vraag.

In het protocolakkoord dat werd bereikt tussen CVP en PW blijkt daarvan niets. Daarom spreekt u slechts mooie woorden in de wind. U heeft zich akkoord verklaard met hetgeen in de Belgische Regeeringsverklaring wordt gezegd over de federalisering van het onderwijs. In die verklaring staat dat alle maatregelen zullen worden getroffen en dat een ontwerp tot verklaring van herziening van de Grondwet zal worden voorbereid waarin alle waarborgen worden opgenomen om de netten gelijk te schakelen en ze in de toekomst gelijkgeschakeld te houden, tot en met de financiële waarborgen voor het Franstalig onderwijs. Een herziening van de Grondwet is noodzakelijk omdat de waarborgen grondwettelijk moeten worden vastgelegd. In de verklaring van de Belgische Regering staat niet dat er een ontwerp zal worden klaargemaakt tot voorbereiding van de federalisering van het onderwijs. U heeft zich, in de geest zoals ik daarnet heb uiteengezet, met de Belgische Regering akkoord verklaard.

Er zijn nog andere voorbeelden in verband met de Gemeenten en de Provincies. Wij vinden daarover mooie woorden in uw Regeeringsverklaring maar intussen ging u ermede akkoord dat mijnheer Nothomb de voorgedij van de Vlaamse Regering over de ondergeschikte besturen uitholt. Het zogenoemd Investeringsfonds is een mooi initiatief maar door de uitholling van de bevoegdheden enerzijds en het gebrek aan financiële middelen anderzijds blijft het een ijl klinkende intentieverklaring.

Mooie woorden zeg ik, want u aanvaardt Staatssecretariaten in de Belgische Regering over bevoegdheden die duidelijk behoren aan de Vlaamse Regering. De Staatssecretariaten inzake Maatschappelijke Emancipatie, Gehandicapten en Leefmilieu hebben betrekking op bevoegdheden van uw Ministers en collega's in de Vlaamse Regering. Ik zou zo verder kunnen gaan in verband met Volksgezondheid. U spreekt ook mooie woorden die niet realiseerbaar zijn in verband met tewerkstelling, jeugdwerkloosheid, KMO's, een eigen industrieel beleid. U aanvaardt verschillende investen en trekkingsrechten terwijl u mooi spreekt over eigen financiering.

Er was inderdaad grote hoop en vertrouwen. Wij ook dachten dat deze Vlaamse instelling een hefboom kon zijn naar de vorming van de Vlaamse natie. De ontgoochelingen zijn echter groot. Verwachtingen werden niet ingelost. Wij hebben de grootste vrees dat de nieuwe Vlaamse Regering, nog minder dan de vorige, de stuwkracht en de eigen dynamiek zal bezitten om deze verwachtingen in te lossen.

Aan de Voorzitter en de leden van de Vlaamse Regering zou ik willen vragen of zij er mee akkoord gaan dat de Vlaamse Raad ten minste haar posities zal innemen en of zij ermee akkoord gaan, in aansluiting bij wat de Voorzitter van de Raad in zijn openingsrede heeft gezegd, dat in de Vlaamse Raad een commissie zou worden geïnstalleerd, met actieve medewerking van de Vlaamse Regering, ter voorbereiding van de verdere uitbreiding van de eigen Vlaamse zelfstandigheid, en de extensieve interpretatie van de gewestvorming van

Anciaux

1980 zou bestuderen. Ik wens u te vragen of u er mee akkoord gaat dat elk discussiepunt, dat in het Overlegcomité met de Vlaamse Regering, wellicht bij monde van haar Voorzitter, zal worden behandeld, vooraf zou worden voorbereid in deze Commissie van de Vlaamse Raad, dat in deze Commissie de uitbreiding van de Vlaamse zelfstandigheid door wijziging van de wet van 1980 zou worden voorbereid en de verdere grondwetsherziening tot realisatie van de Vlaamse deelstaat zal worden voorbereid? Is de Regering bereid een dergelijke Commissie te aanvaarden aansluitend, zoals ik daarstraks heb gezegd, bij wat de Voorzitter van de Vlaamse Raad in zijn openingsrede heeft gezegd? Is zij bereid daar actief aan mee te werken?

Mijnheer de Voorzitter, vooral over Brussel heeft men in deze Regeringsverklaring gefaald. Wat daarover wordt gezegd, zowel in het Regeerakkoord als in de Regeringsverklaring, is miserabel, pover en schandelijk weinig te noemen. Het is duidelijk dat u geen visie hebt over de Hoofdstad van de Vlaamse Gemeenschap. U gaat trouwens akkoord met wat daarover in de Belgische Regeringsverklaring staat. En dat is een kapitale fout. Dat houdt een duidelijke Vlaamse nederlaag in omdat u in het Belgisch compromis alle wapens uit de hand hebt gegeven nog vóór er over een voor de Vlamingen aanvaardbaar statuut voor de Hoofdstad kan worden gesproken.

Over de sociaal-culturele uitbouw van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel vinden wij noch in het Regeerakkoord, noch in de Regeringsverklaring een zinnig woord.

Er staat geen enkel zinvol woord over een strategie inzake het onderwijs en meer bepaald, heren liberalen van de Vlaamse Regering, inzake de ontwikkeling van het Rijksonderwijs in Brussel dat een groot gevaar loopt. Er staat geen zinnig woord over de moeilijke toepassing van de decreten in de speciale context van Brussel. Daarover staat er geen woord, laat staan een zinnig woord.

Mevrouw, mijnne heren, zijn wij het er-

mee eens dat de Brusselse Vlamingen volwaardige hoofdstedelingen dienen te zijn? Weet de Regering hoe zij daarvan werk zal maken? Blijkbaar niet. Er wordt nog niet aan gedacht, laat staan overgeschreven. Wie is er in Brussel bevoegd voor de zogenaamde bi-communautaire – wat een vreselijk woord – instellingen? Heel deze bi-communautaire sector heeft een grote impact zowel op het sociale als op het culturele leven in Brussel. De interactie tussen het sociale en het culturele is in Brussel wellicht nog groter dan elders, ook al is ze overal aanwezig. Welnu, deze bi-communautaire instellingen zijn niet in handen van de Vlaamse Regering of van de Vlaamse Raad. Wie krijgt er wél de bevoegdheid over? Deze sector behoort immers evenmin tot de bevoegdheid van de nationale Regering. Zal dat alweer worden opgelost zoals in de vorige legislatuur, door de beide Ministers van Onderwijs of zullen de leden van de Brusselse Executieve de nochtans cultuur- en persoonsgebonden materies behandelen die in deze bi-communautaire instellingen vervat zijn? Kan u mij daarover enige uitleg geven vanuit de zorg die wij als Vlaamse Raad hebben voor dit belangrijk aspect voor de Vlaamse Gemeenschap in Brussel?

Er wordt wel gesproken over de solidariteit van heel Vlaanderen voor Brussel en voor de Brusselse Vlamingen. Moet ik dit opvatten, mijnheer de Minister van Externe Betrekkingen, zoals u in een interview hebt verklaard, dat Brussel, als externe betrekkingen onder uw bevoegdheden valt. De Brusselse Vlamingen leiden hieruit af dat de Minister van de Vlaamse Regering Brussel als het buitenland beschouwt.

Minister G. Geens : Geloof toch niet alles wat in de kranten staat.

De heer V. Anciaux : Uw Minister heeft het in een interview zo duidelijk gezegd. U heeft het in elk geval niet tegengesproken en het is als zodanig verschenen. Waarom spreekt u het dan niet tegen? De Minister van Externe Betrekkingen, niet wetende wat zijn bevoegdheid eigenlijk zal inhouden, heeft gezegd dat het wellicht Brussel zal zijn. In Brussel neemt men

dat erg kwalijk en beschouwt men dit als een zware vernedering. Het congres van de Brusselse Vlamingen is in ieder geval erg boos, om het woord „woedend” niet te gebruiken. Ik kan dat gedeeltelijk begrijpen. Zij voelen zich door de Vlaamse Regering in de steek gelaten, een Vlaamse Regering die althans door woorden de emanatie wil zijn van heel de Vlaamse Gemeenschap.

Mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Regering, er blijft ons nog de Vlaamse Raad. De Volksunie wil van die Vlaamse Raad een echt Vlaams Parlement maken. Zij wil dat hier een ernstige en dynamische rol wordt gespeeld. Wij betreuren de dubbele petjes en het feit dat wij allen ook lid zijn van het Belgische Parlement. Dit leidt voor een groot stuk tot de afbraak van de eigen dynamiek. Hoe dan ook, wij willen er geen karikatuur van maken, maar een echt Vlaams Parlement!

Mijnheer de Voorzitter, u kan op ons rekenen voor alles wat bijdraagt tot het heil van Vlaanderen, voor alles wat de **Vlaamse eigenheid** zal benadrukken en voor alle initiatieven van uw Regering die kunnen leiden tot de uitbreiding van onze autonome slagkracht. Wij zullen echter in deze Vlaamse Raad ongenadig oppositie voeren tegen maatregelen die getuigen van halfslachtigheid, van flauwheid en van een gebrek aan Vlaams nationale visie. Wij zullen er in ieder geval steeds op bedacht zijn aan de Vlaamse bevolking te zeggen dat wat wij hier nu kennen niet de autonomie is en niet datgene wat een oplossing kan brengen voor de Belgische kwestie. Dit is niet de vorming van een eigen Vlaamse Natie. (**Applaus bij de VU**)

De Voorzitter : De heer Leclercq heeft het woord.

De heer J. Leclercq (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, heren Ministers, geachte collega's, ik zal mij in mijn uiteenzetting beperken tot het gedeelte van het Regeerakkoord dat betrekking heeft op de ruimtelijke ordening, de landinrichting en het natuurbehoud.

Ik zou vooraf twee bemerkingen willen maken. Een eerste bemerking be-

Leclercq

treft de versnippering van de bevoegdheden. Waar tijdens de vorige legislatuur de bevoegdheid over ruimtelijke ordening, landinrichting en natuurbehoud tot één en hetzelfde lid van de Executieve behoorde, zijn deze drie materies thans versnipperd. Ik weet wel dat alles met alles verband houdt, maar het kan niet worden ontkend dat de landinrichting een essentieel onderdeel vormt van de ruimtelijke ordening en dat ze ook veel te maken heeft met het natuurbehoud. Men kan evenmin ontkennen dat de stads- en dorpsherwaardering een belangrijk element is voor de totstandkoming van een goede ruimtelijke ordening. Dit geldt, meer nog dan elders, in Vlaanderen dat voor 40 procent geürbaniseerd is. Niettemin blijkt uit onze inlichtingen dat de stadsherwaardering voortaan niet meer tot de bevoegdheid van de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening zal behoren. Bovendien heeft men de bevoegdheid over de landinrichting en het natuurbehoud toevertrouwd aan een lid van de Executieve bevoegd voor de externe betrekkingen. Ik kan mij niet van de indruk ontdoen dat deze versnippering van bevoegdheden het gevolg is van een regelrechte koehandel.

Als tweede bemerking wens ik te zeggen dat de tekst van het Regeerakkoord inzake ruimtelijke ordening bijzonder vaag is. Ik zal dit illustreren met enkele voorbeelden. Wat bedoelt men met „aangepaste inspraak”? Wat dient men te verstaan onder „grote infrastructuurwerken” waarvoor een milieu-effect-rapportering zal worden gevraagd? Wat bedoelt men met een zin als „Initiatieven van de private sector en van de lokale besturen met het oog op het valoriseren en beheren van maatschappelijk waardevolle gebieden zullen ondersteund worden?”. Bedoelt men hier de talrijke natuurbeschermingsverenigingen die zich zonder commerciële bijbedoelingen inzetten voor de instandhouding van waardevolle landelijke gebieden en die dikwijls de vorm van een VZW hebben aangenomen, of is het de private sector in de waarachtige zin van het woord?

Bovendien worden in dit Regeerak-

koord, in vergelijking met 1981, nieuwe klemtonen gelegd.

Nieuw is – en wij zijn het daarmee eens – dat men pleit voor een planning op drie niveaus, met andere woorden dat men erkent dat de Gemeente, de Provincie en het Gewest elk hun eigen inbreng hebben in de ruimtelijke ordening.

Nieuw is ook dat men voor het eerst spreekt over inspraak met mogelijkheid tot beroep; al is de tekst hier bijzonder vaag.

Nieuw is dat men spreekt over milieu-effect-rapportering, over maatregelen tot regeling van de planschade. Ter zake wil ik weten wat men hier precies mee bedoelt want het gaat om ettelijke miljarden, zoniet tientallen miljarden.

Nieuw is dat men het heeft over de oprichting van één riviervisserij- en jachtfonds.

Nieuw is dat men de inbreng van de private sector in de stadsherwaardering zal bevorderen.

Nieuw is de steun aan de private sector met het oog op het beheren van landschappelijk waardevolle gebieden.

Er zijn evenwel ook een aantal beleidslijnen uit het Regeerakkoord verdwenen als men de vergelijking maakt met het Regeerakkoord van 1981. Ik zal ze hier niet allemaal opsommen, want dat zou ons te ver leiden, maar toch vermeld ik de meest markante lacunes.

Er wordt met geen woord gerept over de wooninbreiding. Nochtans bestond in Vlaanderen een zeer ruime consensus om de behoeften aan nieuwbouw vooral te dekken door het aanspreken van de woongebieden en om de woonuitbreidingsgebieden met rust te laten. Het feit dat deze stelling thans verlaten wordt of dat ze niet meer voorkomt in het Regeerakkoord doet de vrees ontstaan dat de verkavelingswoede in de woonuitbreidingsgebieden opnieuw zal worden losgelaten met alle schadelijke gevolgen vanden voor de schaarse open ruimten in Vlaanderen.

Een volgende lacune is de inbreng

van de openbare huisvestingsmaatschappijen in de stadsvernieuwing. De inbreng van de private sector wordt uitdrukkelijk vermeld, maar van de openbare huisvestingsmaatschappijen is geen sprake meer.

Er zijn nochtans tal van operaties in de stadsherwaardering aan te wijzen waar een vruchtbare samenwerking is tot stand gekomen tussen de privé- en de openbare sector. De idee waarover eigenlijk iedereen het eens was, wordt hier opnieuw bewust ter zijde gelaten.

Verder verdwijnt nog uit het Regeerakkoord het aangekondigde decreet op de stadsherwaardering, de opstelling van een decreet over de landinrichting, de aanpassing van de wetgeving inzake ruilverkaveling, onbevaarbare waterlopen, polders en wateringen, het decreet op de landschappen, de aanmoediging van bebossing en herbebossing.

Een van de meest betekenisvolle lacunes is wellicht het sociaal grondbeleid. Geen woonbeleid is echt mogelijk, zonder beheersing van de bodembestemming. De huidige wet, daterend van 1962, laat reeds een en ander toe. Naast belastingen op onbebouwde percelen – artikel 70bis van de Stedebouwwet – moet de gemeente een jaarlijkse belasting kunnen heffen op leegstaande gebouwen of op onbewoonbaar verklaarde woningen, die progressief kan toenemen in tijd en ruimte.

Voor de stads- en dorpsherwaardering, die thans geregeld is bij besluit van de Executieve, is het essentieel dat men maatregelen kan inbouwen tegen het leegstaan van gebouwen, het onbeheerd verklaren van woningen, alsmede de mogelijkheid van de toepassing tot het afdwingen van het voorkeurrecht bij gedwongen openbare verkopen.

Van dit alles geen woord in het Regeerakkoord.

Het is duidelijk dat een andere visie dan in 1981 het heeft gehaald. Ik vraag mij af wat sommige collega's van de meerderheid, die zich steeds voor een sociaal grondbeleid hebben ingezet, hierover moeten denken.

Ten slotte wens ik de aandacht te

Leclercq

vragen voor twee problemen die reeds maanden, zoniet jaren, aanleiding geven tot verhitte discussies.

Ten eerste, de regularisatie van de week-endverblijven.

De eerste regularisatiegolf of -poging dateert reeds van 1974 ; ze is dus 11 jaar oud en werd ingezet door toenmalig Minister Dhoore. Wij zijn thans ruim 10 jaar verder en het probleem is nog steeds hangend. Ik ben het er mee eens dat ter zake voorzichtig moet worden te werk gegaan en dat men oog moet hebben voor de belangen van elkeen.

In het Regeerakkoord wordt dit probleem echter eenvoudig weggemoffeld. Wij hebben er het raden naar wat de Executieve op dit vlak zinnens is te doen. Het is nochtans niet onbelangrijk, niet voor de duizenden bezitters van illegale week-end-verblijven en ook niet voor degenen die zich terecht inzetten voor het behoud van de waardevolle natuurgebieden.

Ten tweede, het zogenaamde mini-decreet.

Men heeft in 1984 in de Vlaamse Raad op een drafje dit mini-decreet laten goedkeuren. Dit decreet voorziet in de mogelijkheid om gebouwen, die niet conform zijn met de bestemming van het gebied waarin zij gelegen zijn, verder uit te breiden. Er waren toen ongetwijfeld argumenten pro en contra.

De praktijk heeft inmiddels uitgewezen : ten eerste, dat men de opgelegde normen zeer breed interpreteert, in feite in strijd met de geest van het mini-decreet ; ten tweede, dat die misbruiken vooral in landbouwgebieden voorkomen en aanleiding zijn tot grote ongerustheid in landbouwmid-dens.

Dit betekent met andere woorden dat men zich daar bedot voelt. In die mid-dens wordt thans uitdrukkelijk gezegd dat zij dit niet hebben gewild.

Bijgevolg is het de hoogste tijd om een evaluatie op te maken en zich af te vragen of dit mini-decreet gehandhaafd moet worden. Hierover spreekt

men met geen woord in het Regeerakkoord.

Mijnheer de Voorzitter, thans kom ik tot mijn besluit. De versnippering van de bevoegdheden enerzijds en de vaagheid van het Regeerakkoord anderzijds, doen ons vermoeden dat de wil om in Vlaanderen tot een goede ruimtelijke ordening te komen niet langer bestaat. Erger nog, de manifeste lacunes en de hiaten in de tekst, maar ook de zeer duidelijke andere accenten — waar zij er zijn — doen ons nog erger vrezen.

Het beleid zal duidelijk in een conservatieve richting worden gestuwd. Wij kunnen dit beleid niet goedkeuren en zullen het dan ook met alle middelen bekampen. **(Applaus bij de SP)**

De Voorzitter : Minister Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, heeft het woord.

Minister G. Geens (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, dames en heren, de bespreking van het Regeerakkoord en van de Regeringsverklaring van de Vlaamse Regering omvat ook het afsluiten van de procedure van overgang van de ene Executieve naar de andere, van de Vlaamse Regering die proportioneel was samengesteld naar deze die is gebaseerd op het meerderheidsprincipe. De hele procedure, bepaald in de bijzondere wet van 8 augustus 1980, werd volledig, tot in de puntjes, gevolgd. Alles is volgens het boekje gegaan.

Op dit vlak hebben wij in het Vlaams Parlement en in de Vlaamse Regering blijk gegeven van grote waardigheid.

De Executieve heeft vorige week haar ontslag aangeboden. Zij werd gevormd na de wetgevende verkiezingen van 1981 en zij heeft na het einde van haar ambtstermijn, tijdens de eerste vergadering van de nieuwe Raad, haar ontslag ingediend. Dinsdag zijn we in vergadering samengekomen en hebben wij de Ministers verkozen, die de eed hebben afgelegd en die zonder verwijl een Voorzitter hebben gekozen, die eveneens zonder tijdverlies de eed heeft afgelegd voor de Koning.

Uit het debat over de Regeringsverklaring en het Regeerakkoord is ge-

bleken welke goede keuze de Raad heeft gedaan bij het aanduiden van Minister van Staat Grootjans als Voorzitter van deze vergadering. Hij zit deze vergaderingen voor op een waardige en correcte wijze.

Mijnheer de Voorzitter, dit laat „alle goeds voorspellen” voor de verdere werking van de Vlaamse Raad. **(Algemeen applaus)**

Ik wil in deze hulde ook de fractievoorzitters van alle partijen en de leden van het Bureau betrekken. Zij hebben ervoor gezorgd dat deze overgang in de beste voorwaarden is geschied en, hopelijk vandaag, wordt afgerond.

Dit debat, waaraan 36 sprekers hebben deelgenomen, heeft geleid tot het stellen van zeer veel vragen. Ik onderstreep dat dit is gebeurd binnen een relatief korte termijn ; wij hebben er geen drie dagen en nachten voor nodig gehad. Niettemin is de bespreking volledig.

Mijnheer de Voorzitter, u zal mij toestaan niet te antwoorden op alle gedetailleerde vragen die inzake bepaalde beleidsdomeinen werden gesteld. Wij hebben namelijk het inzicht snel na het Kerstreces de begroting voor 1986 in te dienen. Bij deze gelegenheid zullen de „vakministers” op al deze vragen antwoorden. Ik wil daarmee niet suggereren dat zij nu niet reeds het antwoord kunnen geven ; zij zijn van alles perfect op de hoogte maar ik meen dat wij het debat niet moeten overdoen.

Mevrouw N. Maes : Mijnheer de Voorzitter, mag ik bij deze verdeling van de bevoegdheden een informatieve vraag stellen ? Wie is als Minister voor de Taalunie aangeduid ?

Minister G. Geens : Daarvoor is de Minister van Cultuur verantwoordelijk. Er is met de Nederlandse Regering afgesproken dat twee Ministers deelnemen aan het Comité van de Taalunie. De Executieve zal een tweede aanduiden om Vlaanderen te vertegenwoordigen.

Mevrouw N. Maes : Dat is nog niet gebeurd ?

Minister G. Geens : Dat zal onverwijld

Geens

gebeuren.

Mevrouw N. Maes : Als u iemand zou vinden die het graag doet... (**Hilariteit**)

Minister G. Geens : Het moet een Minister zijn, mevrouw.

Mevrouw N. Maes : Is dat dan technisch niet mogelijk ?

Minister G. Geens : Moeilijk. Ik wil ook nog iets te zeggen hebben.

De heer J. Van Elewyck : Wat een bekenenis tegenover uw collega's van de Executieve.

Mevrouw N. Maes : Nu weten wij waarom er zoveel mannen in de Regering zijn.

Minister G. Geens : Ik zal dus niet antwoorden op de verschillende concrete vragen. Ik zal een antwoord in algemene termen verstrekken. Ik zal eerst een tiental algemene vragen beantwoorden en daarna enkele politieke problemen behandelen.

Door vele sprekers werd de nadruk gelegd op de noodzakelijkheid van de tewerkstelling.

Fractievoorzitter Verhaegen heeft zelfs een rapport geciteerd dat werd opgemaakt door de gewestelijke kern van het Planbureau. Daaruit blijkt dat, bij gelijke omstandigheden, de werkloosheid in Vlaanderen nog aanzienlijk zal toenemen. Daarbij maakt men echter abstractie van het voluntaristisch beleid dat wij zullen voeren, en ook in het verleden hebben gevoerd, overigens met groot succes. Ik zal u niet vermoeien met veel cijfers, maar de tewerkstelling is in Vlaanderen van eind juni 1983 tot eind juni 1984 gestegen met negentienduizend eenheden, tegenover een vermindering van ongeveer twintig duizend eenheden per jaar gedurende de acht voorafgaande jaren. In Wallonië is de werkgelegenheid van 1983 tot 1984 nog afgenomen met negenduizend eenheden en in Brussel met vierduizend. De totale aangroei voor het Rijk bedraagt zesduizend eenheden maar is uitsluitend het gevolg van de verbetering van de toestand inzake werkgelegenheid in Vlaanderen.

De heer W. Seeuws : De vraag is natuurlijk hoeveel uren dat betekent.

Minister G. Geens : Daar ga ik mee akkoord, maar 20 jaar geleden werkten men gemiddeld ook meer uren dan nu.

Anderzijds is de werkloosheid in Vlaanderen eind november van dit jaar, in vergelijking met verleden jaar op dezelfde datum, gedaald met 8 procent, zijnde met 22.000 eenheden. De vermindering in het Rijk bedraagt slechts 4 procent en de jeugdwerkloosheid, waarover hier zoveel werd gesproken, heeft nog een meer spectaculaire vermindering gekend. Eind november waren er in Vlaanderen afgerond nog 67.000 jonge mensen werkloos tegenover 103.000 drie jaar geleden, zijnde een vermindering met meer dan één derde. Op één jaar tijd hebben wij een vermindering gerealiseerd van 20 pct.

De heer V. Anciaux : Het aanbod van jonge werkkrachten gaat ook verminderen.

Minister G. Geens : Gaat verminderen, dat is nu nog niet bezig, mijnheer Anciaux, dat weet u zo goed als ik. Het is manifest dat wij momenteel op de goede weg zijn, dat de werkloosheid vermindert en dat de werkgelegenheid groeit. Het programma dat wij hebben voorgelegd is van aard om deze bewegingen nog te versnellen.

De heer V. Anciaux : U moet niet enkel vergelijken met Wallonië. U moet vergelijken met de ons omringende industrielanden. Het zou maar erg zijn indien wij die rampzalige toestand van Wallonië zouden kennen. Indien wij een eigen beleid konden voeren op heel het industriële terrein dan zouden wij veel beter in staat zijn om onze concurrentiepositie uit te bouwen ten overstaan van de ons omringende landen, omdat wij dan onze troeven volledig zouden kunnen uitspelen.

Het is die vergelijking die u moet maken en niet de vergelijking in de unitaire structuur met Wallonië.

Minister G. Geens : Ik ben blij met uw opmerking, mijnheer Anciaux.

De werkloosheid in Europa is tot voor

enkele maanden nog steeds gestegen. Zij is nu hoogstens gestabiliseerd. In Europese context steken wij uiterst goed af. Maar, u moet ook niet aan de mensen wijsmaken dat men in Vlaanderen mirakels kan doen. Dan bedriegt u ze ook (**Applaus bij de CVP**)

De heer J. Sleenckx : Ik vind ook dat u ter zake eerlijk moet zijn, mijnheer de Voorzitter. Wij hebben inderdaad ook gesteld dat er een stabilisatie is van de werkloosheid, en zelfs en kleine neergang. U mag echter niet vergeten dat duizenden en duizenden jonge werklozen een part-time job hebben aanvaard met alle gevolgen vandien, dus ook dat zij niet in de statistieken werden opgenomen.

Ten tweede wil ik toch even zeggen dat u er rekening moet mee houden dat de demografische groei afgenomen is en ten derde, 43.000 jongeren later op de arbeidsmarkt komen door het verlengen van de schoolplicht.

Minister G. Geens : Daarover kunnen wij lang discussiëren maar als u daarbij zegt, mijnheer Sleenckx, dat men de schoolplicht heeft verlengd om de jongeren uit de werkloosheidscijfers te halen, dan vind ik dat een zeer bekrompen redenering. (**Protest bij de SP**)

De heer G. Bossuyt : Dat hebben wij niet gezegd, mijnheer de Voorzitter.

Minister G. Geens : Ik ben blij dat u dat rechtzet. Ik neem akte van het feit dat de socialisten ook de verlenging van de leerplicht hebben gewild. Maar toen ik Minister van Onderwijs was, samen met een socialistisch collega, heb ik een wetsontwerp in de Ministerraad niet doorgerekregen ingevolge het verzet van de socialisten. (**Applaus bij de CVP**) Dat is de waarheid. (**Luid protest bij de SP**)

Ik wil ook enkele woorden zeggen over het economisch beleid want ik ga ervan uit dat het vooral door de versterking is van onze economie, dat wij de tewerkstelling kunnen bevorderen. Wij hebben inderdaad in Vlaanderen een actie op gang gebracht onder de label DIRV, de derde industriële revolutie. Dit heeft de mensen in Vlaanderen, niet alleen de bedrijfsleiders, maar al degenen die iets doen binnen

Geens

en buiten de fabrieken, nieuwe hoop gegeven. En de resultaten zijn er. Wij gaan dit beleid voortzetten in versterkte vorm, ook naar de KMO's en naar alle andere sectoren van bedrijvigheid toe.

Er werden concrete vragen gesteld over het toegepast wetenschappelijk onderzoek. Men heeft gevraagd in hoever de KMO's hieraan kunnen participeren. Wij hebben in Vlaanderen op dat stuk een nieuw beleid op gang gebracht. Wat de cijfers van de eerste tien maanden van dit jaar betreft, zijn zowel voor het prototypefonds als voor de kredieten van het IWONL, de KMO's voor 60 procent van de projecten en van de kredieten in aanmerking gekomen. Destijds bedroeg hun aandeel hooguit 10 procent. Toen kon men op deze middelen alleen maar een beroep doen als men groot was, Franstalig en nog een paar andere kwalificaties bezat. Het zijn nu de Vlaamse KMO's die de spits afbijten. Ik ben vastbesloten deze politiek voort te zetten. Dat spreekt vanzelf. **(Onderbreking van de heer Anciaux)**

De Voorzitter : Mijnheer Anciaux, gelieve de Voorzitter van de Executieve niet meer te onderbreken. **(Instemming van de heer Anciaux)**

Minister G. Geens : Omdat er zoveel investeringen in Vlaanderen op gang komen en wij dit budgettaire niet meer kunnen dragen, zullen wij de steun aan ondernemingen omzetten in terugvorderbare voorschotten. Ik zou willen dat wij in deze Vlaamse Raad — en ik weet goed wat ik zeg — van deze hele discussie over de financiële stimuli versus rentetoelagen of kapitaalpremies tabula rasa maken. Dit is voor licentiaatsverhandelingen. Wij moeten weten dat we in een wereld leven waar die zaken bestaan en wij ons bijgevolg moeten verdedigen met de wapens die wij hebben. Ik geef een recent voorbeeld. Een zeer grote investering was gepland voor de streek van Vlaams Brabant, ze is naar Wallonië gegaan, omdat men daar een veel grotere expansiesteun heeft toegekend dan wij wilden toekennen. Dat is de authentieke waarheid over dat dossier.

De heer V. Anciaux : Mijnheer de Voorzitter, mag ik nu zeggen dat ik akkoord ga met de heer Geens ?

De Voorzitter : Eigenlijk mag u dat ook niet zeggen. **(Gelach)**

De heer G. Bossuyt : Dat is een precedent.

Mevrouw N. Maes : Wij mogen ons beperken tot een applaus.

Minister G. Geens : Mijnheer de Voorzitter, ik wou straks tot besluit van deze uiteenzetting zeggen dat ik in heel deze Raad niet veel anders dan instemming heb vastgesteld met het programma dat wij voorstellen. Ik ben blij te horen dat de heer Anciaux mij voor is.

Nu kom ik tot de nationale sectoren. Verschillende collega's, vooral uit Limburg, hebben daarover vragen gesteld. In ons Regeerakkoord hebben wij bepaald dat wij voor de ontwikkelingszones in Vlaanderen, namelijk Limburg, het Arrondissement Turnhout en de Westhoek, een bijzondere inspanning zullen doen door alle financiële middelen bestemd voor de ontwikkelingszones in één fonds samen te brengen. Wij zullen daar onmiddellijk werk van maken. Zo één fonds geeft ons de mogelijkheid een veel grotere synergie tot stand te brengen om aldus voor deze groep van zones in Vlaanderen iets extra te doen en de reconversie en de ontwikkeling ervan werkelijk efficiënt aan te pakken. Ik zou niet willen dat in Vlaanderen een politiek wordt gevoerd waarbij de besteding van de ontwikkelingszones als objectief wordt gesteld. Het moet onze ambitie zijn de ontwikkelingszones in Vlaanderen helemaal af te schaffen op basis van de Europese normen.

Het zou alleen maar bewijzen dat wij geraakt zijn waar wij moesten komen, met name dat alle streken voldoende in de opgang delen. Dit is jammer genoeg niet het geval ; vandaar dat wij deze grote inspanningen zullen doen. Hieromtrent kunnen dan veel vragen worden gesteld die uitvoerig zullen worden toegelicht wanneer ik aan de Raad het voorstel in detail zal voorleggen. Ik wil nu alleen zeggen dat het zal worden voorbereid in overleg met de

leden van de Vlaamse Raad, met de sociale gesprekspartners van dit gebied en van de Vlaamse Gemeenschap in haar geheel.

Wat het dossier-KS betreft, wil ik nog even onderstrepen dat zowel de beslissingen als de financiering door de nationale Regering worden geregeld. Wat niet nationaal is, is de aanrekening van de middelen die aan deze nationale sectoren worden besteed. Dit feit hebben wij gisteren nog bevestigd op de vergadering met de partners betrokken bij het KS-dossier. Dit was trouwens een zeer constructieve vergadering. Iedereen beseft voldoende de ernst van het probleem. Wij hebben een nauwkeurig schema gemaakt van de werkzaamheden die tijdens de volgende weken en maanden moeten gebeuren. Wat ons betreft — en hierover zijn concrete vragen gesteld — zijn wij volledig klaar.

Vorig jaar heb ik de Commissie-Van Rompuy geïnstalleerd. Eergisteren heeft de Voorzitter van deze Commissie zijn rapport aan mij overhandigd. Aldus hebben wij alle elementen in handen en de Raad zal vanzelfsprekend mededeling van dit rapport krijgen.

De heer J. Van Elewyck : Wanneer ?

Minister G. Geens : Zo spoedig mogelijk.

Inmiddels zijn wij wel verantwoordelijk voor de reconversie ; tijdens deze vergadering is gisteren nogmaals bevestigd dat voor deze reconversie alleen het Vlaamse Gewest verantwoordelijk is. Het is een beslissing met een vérstrekkende betekenis. Inderdaad, dit betekent dat alle middelen van het Fonds voor Industriële Vernieuwing bij voorbeeld of andere middelen die in het kader van de reconversie zijn opgezet, bij prioriteit door het Vlaamse Gewest worden uitgeoefend.

Vanzelfsprekend zijn wij ook verantwoordelijk voor de begeleiding in positieve zin van hen die het slachtoffer zouden zijn van een vermindering van de werkgelegenheid in de steenkoolmijnen.

Aldus kom ik aan een vierde punt dat ik even wil behandelen, met name de

Geens

permanente vorming en het onderwijs.

Deze morgen heb ik met enige verwondering door de heer Laridon, die lid is van de Vaste Nationale Schoolpactcommissie, horen zeggen dat, wat zijn groep betreft, er geen sprake kan zijn van de communautarisering van het onderwijs vooraleer de Autonome Raad voor het Rijksonderwijs zou zijn geïnstalleerd. Ik heb dit met verwondering vastgesteld; inderdaad, enkele maanden geleden heb ik vanuit de socialistische partij een ander geluid gehoord, waarbij men de onmiddellijke communautarisering van het onderwijs wilde, zelfs nog vóór 13 oktober. Bijgevolg ga ik hierop niet verder in. Wel staat in onze beleidsverklaring dat, wat de communautarisering van het onderwijs betreft, wij deze materie grondig willen voorbereiden zodat zij haar beslag kan krijgen bij de volgende grondwetsherziening...

De heer V. Anciaux : Met wie wil u de grondwetsherziening voorbereiden ?

Minister G. Geens : . . . en dat wij inmiddels de bevoegdheden die ons op het vlak van het onderwijs krachtens de huidige wetgeving toekomen maximaal zullen uitoefenen, zoals wij dat trouwens ook gedaan hebben in de vorige legislatuur, waar de verschillende politieke partijen ook in de Executieve waren vertegenwoordigd. Natuurlijk is er op het vlak van het onderwijs in ruime zin, van de opleiding van de Vlamingen, veel meer te doen dan eenvoudigweg het onderrecht op school. Dit verklaart overigens waarom er in de nieuwe Regering een Minister bevoegd is voor onderwijs en vorming. Ik beschouw dit als een van de belangrijkste taken voor de toekomst, in een periode waarbij de mensen hun basisopleiding krijgen tussen ongeveer 6 en 18 jaar, en degenen die het geluk hebben hogere studies te doen tot 25 jaar. Dan volgt het actieve leven dat zich uitspreidt over 40 jaar, tijdens dewelke men zich minstens twee tot drie keer zal moeten omscholen en bijscholen. Dat is in feite de opdracht van de vormingsportefeuille en daarvoor zijn nu reeds een aantal elementen aanwezig.

Andere zullen moeten worden gecreëerd, zoals bij voorbeeld een open universiteit of een open opleiding buiten de universiteit. Ik heb op dat stuk reeds voorstellen gedaan en ik beschouw een gemeenschap met 20 miljoen inwoners — Nederland en Vlaanderen samen — als een minimale schaal om een goede open universiteit te creëren. Dit zal bijgevolg gebeuren in samenwerking met de Nederlanders. Er is op dat vlak heel wat te verwezenlijken en het verheugt mij dat de Raad daarmee instemt.

Mijnheer de Voorzitter, een vijfde punt heeft betrekking op de cultuur en het cultuurbeleid. Telkens wanneer de elementen van het cultuurbeleid in ons Regeerakkoord worden behandeld, wordt gestipuleerd dat voorrang zal worden verleend aan de creativiteit. Dat is niet zo maar een woord, doch eerder een enorme uitdaging voor al degenen die cultuurscheppers willen zijn. Ik meen dat wij met de overvloed aan decretale regelingen die werden opgestapeld aan de rand zitten van het ontmoedigen van de creativiteit. Vandaar onze idee alle decreten grondig door te lichten, niet zozeer omdat de financiële middelen niet aanwezig zijn — alhoewel ook dat een rem is —, maar vooral omdat wij een grotere efficiëntie in de aanwending van de middelen willen met het oog op een grotere creativiteit.

Hetzelfde geldt trouwens voor het mediabeleid.

Het nieuwe mediabeleid dat door de Vlaamse Regering wordt gevoerd is geen anti-beleid, maar is ingegeven door het feit dat niemand kan ontkennen dat op het vlak van de media de technologische ontwikkeling van die aard is dat het hoog tijd wordt dat wij daaraan participeren, ervan uitgaande dat er in de mediasector ook plaats is voor meer dan één uitzendinstituut, dat een officiële instelling is en gebonden aan bepaalde normen van objectiviteit, waaromtrent ook vragen bestaan. Wij zullen dus een opbouwende concurrentie in de sector van de televisie organiseren, ervan uitgaande dat de twee polen van de concurrentie zodanig moeten worden uitgerust dat zij die concurrentie aankunnen.

Vandaaruit zullen verdere besprekingen worden gevoerd. Het Regeerakkoord geeft een kader voor het verder overleg met alle betrokkenen. De Vlaamse Raad zal zich daarover vanzelfsprekend ook moeten uitspreken. Het enige wat wij gezegd hebben is dat de Vlaamse Raad zal worden verzocht zich daarover zeer spoedig uit te spreken en dat wij bijgevolg niet de verdragingsmanceuvres uithalen waarmee wij vier jaar tijd hebben verloren. De ontwikkeling in deze sector is van die aard dat wij nu reeds te laat zijn.

De heer V. Anciaux : Met respect voor het actief pluralisme.

Minister G. Geens : Ik dacht dat u de wenk van de Voorzitter ging opvolgen, maar dat schijnt niet het geval te zijn.

Dan kom ik tot de domeinen van de welzijnszorg en het gezondheidsbeleid, twee materies die trouwens nauw met mekaar samenhangen. In dit verband zal ik op twee punten ingaan, de andere zullen behandeld worden bij de indiening van de begroting.

In al deze domeinen willen wij in de eerste plaats naar een grotere coördinatie en een grotere preventie gaan, waardoor de doeltreffendheid naar de mensen toe verhoogd wordt en waarbij niet de instellingen als hoogste norm gesteld worden.

Bovendien — dat is het logisch gevolg van het eerste punt — zullen wij geen verdere uitbreiding van het Cultuurpact aanvaarden op het vlak van de persoonsgebonden aangelegenheden.

Het verwonderde mij de heer Hancké deze voormiddag te horen zeggen dat hij tegen de verzuiling is, waarbij hij als enige manier om deze verzuiling weg te werken voorstelt om eigenlijk nog meer zuilen op te richten.

De heer L. Hancké : Daartegen wensen wij te protesteren.

Minister G. Geens : Op die manier krijgen wij een hele zuilengalerij, wat volgens mij nog altijd geen garantie is dat men iedereen respecteert.

Er valt heel wat te zeggen over het beleid op het vlak van huisvesting, leef-

Geens

milieu, ruimtelijke ordening, natuurbehoud en technische materies. In het Regeerakkoord wordt eigenlijk, *grosso modo*, de voortzetting van het beleid voorgesteld dat wij tijdens de eerste legislatuur van de autonome Vlaamse Executieve hebben gevoerd, met dien verstande vanzelfsprekend dat ook daar ruimte voor nieuwe initiatieven is alsmede voor het wegwerken van bepaalde zaken die misschien niet zo efficiënt zijn.

Het is aannemelijk dat in de Raad zeer veel belangstelling naar de gemeenten uitgaat. Dat blijkt trouwens ook uit de Regeringsverklaring en uit het Regeerakkoord. Vlaanderen telt ruim 300 gemeenten, waarmee wij moeten werken. Het is nogal duidelijk dat wij meer moeten decentraliseren, ervoor zorgen dat de gemeenten voldoende middelen hebben en dat zij kunnen werken. De verdere decentralisatie naar de gemeenten staat uitdrukkelijk in de tekst. Slagen wij erin om bij voorbeeld het gemeentelijk Investeringsfonds operationeel te maken, een andere verdeling van het Gemeentefonds te verwezenlijken en de voogdij te versoepelen, dan is de armatuur aanwezig opdat de gemeenten hun taken zouden kunnen uitoefenen.

De heer V. Anciaux : Dat moet u tegen Minister Nothomb zeggen.

Minister G. Geens : Wat het Investeringsfonds betreft werd beslist dat het niet op 1 januari 1986 ingaat, maar wel zo spoedig mogelijk. Het zal trouwens dienen als het globale Investeringsfonds van de gemeenten en alle investeringen waarvoor de overheid subsidies toekent zullen in dat Fonds worden opgenomen.

De heer G. Temmerman : Dat kan toch bij decreet ?

Minister G. Geens : De Raad zal gevat worden door een ontwerp van decreet waarbij deze zaak wordt geregeld. Dat is duidelijk.

De heer J. Van Elewyck : Met terugwerkende kracht ?

Minister G. Geens : Thans kom ik tot een ander gevoelig punt, met name

Brussel. Ik zou de Raad willen uitnodigen — dat hebben wij trouwens vier jaar geleden ook gedaan — een grondig debat te wijden aan de werking en de middelen van het NCC, de Nederlandse Cultuurcommissie voor Brussel. Ik vind dat hoognodig, temeer daar de jongste dagen vanuit deze instelling alarmkreten zijn opgegaan. Men zegt dat de werking ervan bedreigd is.

Wat het institutionele probleem van Brussel betreft, zou ik, in beeldspraak, willen zeggen : dit is voor de Vlamingen een rijpe appel geworden die in onze schoot zal vallen. (Gelach bij *de VU*) Er zijn in de 19 gemeenten dergelijke ontwikkelingen dat wij onze positie daar gaandeweg verstevigen. Wij gaan op de weg waar wij mede beslissen en in de Hoofdstad gerespecteerd worden. Al deze zaken zullen, alleen reeds door het feitelijke verloop van de gegevens, worden gerealiseerd, maar het is evident dat het in nauwkeurige wetteksten moet worden vastgelegd.

De heer W. Luyten : Dat zegde Van Cauwelaert reeds in 1930 !

Minister G. Geens : Ik was daar toen niet bij, maar ik neem aan dat u hem dat hebt horen zeggen. (*Gelach bij de meerderheid*)

Wat onze externe betrekking met het buitenland betreft, is er in de nieuwe Vlaamse Regering een Minister die daarmee is belast. Het is de bedoeling van daaruit het imago van Vlaanderen en alle troeven waarover wij beschikken op alle domeinen — dat zijn niet alleen deze welke verband houden met de schilderkunst — kenbaar te maken en te valoriseren.

Ik herhaal wat ik gisteren reeds zegde, met name dat al wat wij als autonome Vlaamse Regering gedurende vier jaar hebben gedaan, ook van die aard is geweest dat het imago van België in de wereld daardoor is verbeterd. Dat kan niemand ontkennen. (*Onderbrekingen en protest bij de oppositie — de Voorzitter hamert*)

De Voorzitter : Mag ik vragen uw onderbrekingen en gesprekken te staken ?

De heer V. Anciaux : Mijnheer de Voorzitter, mag ik even tot de Minister het woord richten ? De Minister heeft op een zeer specifieke vraag van mijntwege niet geantwoord. Ik vroeg met name of hij mij erover kan inlichten wie bevoegd is voor de zogenaamde bicommunautaire sector in Brussel. Dat is een zeer belangrijke aangelegenheid, zowel op sociaal als op cultureel vlak. Het is een culturele persoonsgebonden materie.

Minister G. Geens : Het is geen culturele, maar een persoonsgebonden materie.

De heer V. Anciaux : Het is ook een culturele materie.

Minister G. Geens : Er zijn bi-culturele en bi-communautaire instellingen. Wanneer men die door mekaar haspelt — wat u blijkbaar doet — weet men nooit wie er voor bevoegd is.

De heer V. Anciaux : En anders wèl ?

Minister G. Geens : Ik heb gezegd dat ik op bepaalde concrete punten thans niet inga, maar daarmee wacht tot de bespreking van de begroting. Ik zal een antwoord geven. De biculturele instellingen in Brussel behoren krachtens de Grondwet niet tot de Gemeenschappen. Hetzelfde geldt mutatis mutandis ook voor de bicommunautaire instellingen.

De heer V. Anciaux : Wie is er dan bevoegd ?

De Voorzitter : Mijnheer Anciaux, dit volstaat.

De heer V. Anciaux : Dit volstaat niet.

De Voorzitter : U kan daar later de Minister over ondervragen. Nu is alleen de Voorzitter van de Vlaamse Executieve aan het woord.

De heer V. Anciaux : Hij mag toch antwoorden !

De heer J. Valkeniers : Hij weet het niet !

De Voorzitter : Mijnheer Anciaux, u is aan het woord geweest en dat volstaat.

De heer V. Anciaux : Ik heb een vraag gesteld zonder een antwoord te krij-

Anciaux

gen. De Minister behoort te antwoorden, althans indien wij in een parlementaire democratie leven.

Minister G. Geens : Ik heb een duidelijk antwoord gegeven en ga thans over tot de middelen. Wij zullen vanaf 1 januari 1986 gewoonweg functioneren op basis van een ontwerp houdende voorlopige kredieten dat wij volgende week in de Executieve zullen goedkeuren. De uitgaven zullen gebeuren op grond van een beraadslaging, zodanig dat de normale werking van de Vlaamse Gemeenschap is verzekerd. Inzake de begroting zullen wij zorgen dat de documenten zeer spoedig zullen worden voorgelegd. Het zal aan de Raad toekomen te bepalen hoe hij de nieuwe begroting gaat bespreken, hetzij per sectie, samen met de betrokken Minister, hetzij op basis van de vroegere procedure. Het is de Raad die daarover autonoom zal beslissen.

Wij willen ook — dit is heel belangrijk voor mij — een grotere duidelijkheid in de politieke beslissingen, ook op het vlak van de begroting, zodanig dat de Raad zich met kennis van zaken zal kunnen uitspreken over politieke opties.

Zo kom ik tot drie algemene vragen van meer politieke aard. Op de eerste plaats, de financiële middelen. Wij hebben de middelen die wij in het verleden hadden, zeer stringent en orthodox aangewend. Dit heeft voor gevolg dat de budgettaire situatie van de Vlaamse Gemeenschap op dit ogenblik goed is. Ik heb reeds dikwijls herhaald dat wij geen schulden hebben en dat al onze rekeningen betaald zijn. Het is echter wel zo dat wij voor de toekomst duidelijk problemen hebben, onder meer, ingevolge de lasten van de sociale huisvesting. Dit zijn lasten uit het verleden.

In het nationale Regeerakkoord wordt een regeling uitgewerkt voor de lasten van de sociale huisvesting, die ons toelaat opnieuw te ademen en nieuwe initiatieven te nemen. Deze regeling is niet toevallig in het Regeerakkoord gekomen, het is dank zij de tussenkomen van de Vlaamse onderhan-

delaars die het Vlaamse Regeerakkoord hebben voorbereid. Wij zullen ook een beroep doen op de andere middelen die voorzien zijn in de gewone wet. Er is inderdaad niets dat ons kan verhinderen de leningscapaciteit aan te wenden die uitdrukkelijk is voorzien in de gewone wet en ook in onze begrotingswetten omdat het, mijns inziens, niet gerechtvaardigd is dat men bepaalde investeringen met lopende gelden financiert, wanneer de terugbetaling van deze leningen duidelijk veilig is gesteld.

Er zijn nog andere nieuwe middelen. Er werden verschillende vragen gesteld rond de voorziene middelen voor de culturele sector. De betrokken Minister zal tijdens het begrotingsdebat daarop duidelijk antwoorden.

Er is ook het tweede element, de meerderheidsregering. Ik heb u gisteren reeds gezegd dat dit de normale parlementaire procedure is. Het is ook een teken van volwassenheid. Ik wil dit met een beeld illustreren.

De meesten onder u kennen de geschiedenis van Oedipus en het raadsel van de sfinx. Het raadsel was als volgt : het is een dier dat 's morgens op vier, 's middags op twee en 's avonds op drie poten loopt. Het antwoord moest zijn : de mens. Ik haal dit aan om te zeggen dat de startperiode voor de Vlaamse Executieve voorbij is. Die instelling is volwassen genoeg om het principe van een meerderheidsregering te dragen en het te doen functioneren.

Het nieuwe systeem dat nu zal worden toegepast, heeft vanzelfsprekend bepaalde consequenties, ook voor de Ministers in de Vlaamse Executieve. Zo zullen er geen stemmingen meer zijn in de Vlaamse Executieve. Er zal nu bij consensus worden beslist wat in hoofde van de verschillende Ministers vanzelfsprekend een veel grotere verantwoordelijkheid impliceert. Ook zal de Vlaamse Raad nu kunnen uitgroeien tot een echt Parlement met een meerderheid en een oppositie.

Dat brengt mij tot het laatste punt van mijn uiteenzetting, namelijk de voltooiing en uitbouw van de Staatsher-

vorming.

Er zijn een groot aantal zaken die moeten worden geregeld door overleg. Dat is voorzien in de wet. Wij zullen al wat in de bijzondere wet en in de gewone wet is voorzien, maximaal uitputten, dat spreekt vanzelf. Een aantal dingen zullen kunnen worden gewijzigd zonder wetswijziging en mits overleg. Ook dat is nodig en mogelijk. Wij zullen op dat stuk snel en consequent handelen in het Overlegcomité.

Er werd hier gesuggereerd dat ook in de Vlaamse Raad overleg tussen de partijen zou plaatsvinden over de verdere afwerking van de Staatshervorming. Dit is vanzelfsprekend een punt waarover dat door de Raad zelf moet worden beslist.

In mijn hoedanigheid van lid van de Vlaamse Raad, en dus niet vanuit mijn functie van Voorzitter van de Vlaamse Regering, wijs ik erop dat dit overleg constructieve oplossingen moet viseren en niet mag gericht zijn op het blokkeren van een aantal zaken.

Inzake het overleg werden vragen gesteld, onder meer betreffende de sociale gevolgen van de repressie. De Vlaamse Raad heeft tijdens de vorige legislatuur, onder leiding van collega Bourgeois, daarover een uitstekend verslag opgesteld.

De toenmalige Executieve heeft gesuggereerd dat de Raad dit verslag zou opstellen. Ik kan de Raad enkel maar uitnodigen het onderzoek van deze conclusies voort te zetten.

Ik herhaal wat ik een jaar geleden hier in de Raad het gezegd, met name dat indien daaruit bepaalde maatregelen voortspruiten die onder de bevoegdheid vallen van de Vlaamse Regering, deze maatregelen ook zullen worden uitgevoerd.

Er werd hier ook veel gezegd over de relatie tot de nationale Regering. Er werd gesproken over een aanhangsel, een filiaal, enzovoort. Er is wel een klein beetje logica in deze zaken nodig. Wanneer uit dit debat blijkt dat zo vele zaken tot de bevoegdheid behoren van de Vlaamse Raad en van de

Geens

Vlaamse Regering, dan moet men nadien niet komen zeggen dat het een fopspeen is. Dat is *contradictio* in terminis of *contradictio* in het debat. Dat spreekt vanzelf. Wanneer men bezwaar heeft tegen een parallelle meerderheid in de nationale en in de Vlaamse Regering, zoals ik u heb horen zeggen, mijnheer Anciaux...

De heer V. Anciaux : Ik heb gezegd dat ik alleen bezwaar heb tegen het principe.

Minister G. Geens : . . . dan negeert u de wil van de kiezers. U moet zich daar aan onderwerpen. (*Twistgesprekken tussen de leden van de CVP en de W*)

Vooralsnog kan ik mij moeilijk een Vlaanderen voorstellen waarin de wil van de kiezers niet zou worden gerespecteerd.

De heer V. Anciaux : Ik heb alleen maar gezegd dat het uit principe is dat u een identieke Regering maakt.

Minister G. Geens : Laten wij dan zeggen dat het principe hier is samengevallen met de wil van de kiezers.

Ten slotte, wat de verdere ontwikkeling betreft, kent u duidelijk de richting die wij altijd hebben gevolgd, met name deze van de systematische vooruitgang op het vlak van een grotere autonomie van de Gemeenschappen. Om dit te doen — en ik zeg dit met spijt — om dus stap voor stap een reële vooruitgang te maken die ons telkens opnieuw bij een grotere autonomie brengt, bestaat er geen behoefte aan symboliek en nog minder aan romantiek. Wat telt is wat men op het terrein realiseert.

Ik ben ervan overtuigd dat wij met dit regeerakkoord en met deze Regeeringsverklaring een grotere zelfstandigheid van Vlaanderen kunnen bereiken, dit in functie van een groter welzijn van het Vlaamse volk, binnen grotere verbanden zoals de Belgische Staat, Europa en de wereld. Dat is de enige maatstaf van het beleid dat wij zullen voeren.

Mijnheer de Voorzitter, ik denk dat ik aldus in grote lijnen heb geantwoord.

Ik meen dat wij ons thans best zouden aansluiten bij een reeds gevestigde traditie in deze Raad. Ik ga er van uit dat de beleidsverklaring die wij hier bij de Raad hebben ingediend een document is op grond waarvan wij de volgende vier jaar willen besturen en dat dit document dan ook het vertrouwen van de Vlaamse Raad moet bekomen. (*Applaus bij de CVP en de PVV*)

De Voorzitter : De heer Van Elewyck heeft het woord.

De heer J. Van Elewyck (op de tribune) : Mijnheer de Voorzitter, vanzelfsprekend hebben wij er alle begrip voor dat de Voorzitter van de Executieve hier in zijn repliek namens de Executieve niet kan antwoorden op al de gestelde vragen. De Voorzitter kondigt aan dat de leden van de Executieve die vragen zullen beantwoorden tijdens de bespreking van de begroting. Wij betwijfelen of deze antwoorden wel ooit zullen worden gegeven. Ik herinner mij, mijnheer Geens, dat u tijdens de bespreking van de begroting 1985 heeft gezegd dat op een reeks vragen schriftelijk zou worden geantwoord. De post moet wel heel slecht werken want een hele reeks vragen werden nooit beantwoord.

Vandaar dat ik op enkele punten wil terugkomen, zeer beknopt dan. Ten eerste, u heeft op een politiek principiële vraag geen antwoord gegeven, namelijk of u ermee instemt om naast de middelenbegroting vanaf 1986 de uitgavenbegrotingen te willen laten behandelen Gemeenschapsminister per Gemeenschapsminister. Alleen op die manier is het mogelijk om de politieke verantwoordelijkheid van de leden van een meerderheidsexecutieve duidelijk te omlijnen en in te roepen. In het andere geval, bij groepering, die kon worden verantwoord in een proportioneel samengestelde Executieve omdat men daar niet kan weten voor welke politieke ongevallen men eventueel komt te staan, ontnemt u in feite aan de leden van de Executieve de mogelijkheid om zich ook politiek waar te maken en lid per lid te vernemen of ze nog beschikken over het vertrouwen van deze Raad.

Wat het mediabeleid betreft verklaarde u in uw repliek geen anti-beleid te

zullen voeren. Na uw verklaring dat wat u „de officiële instelling” noemt gebonden is aan bepaalde normen van objectiviteit spreekt u onmiddellijk over de invoering van de concurrentie. U zegt echter niet — en dat had niet alleen de SP-fractie u uitdrukkelijk gevraagd — of daar ook normen van objectiviteit zullen gelden. U zegt evenmin of binnen die concurrentie ook een algemeen pluralisme tot in al zijn consequenties zal gelden. Dat u daarover niet spreekt wijst erop dat u zinnens is die objectiviteitsnorm niet door te trekken en u in feite een andere dan de pluralistische stem wil laten horen. De privé-zender zal niet alleen een commercieel gerichte zender maar ook een politiek gerichte zender zijn. Dat is wat u met het mediabeleid beoogt. U heeft met uw repliek al vroeg in uw kaarten laten kijken.

Wanneer u spreekt over verdragingsmaneuvers op dit gebied, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, dan moet u zelf eens nakijken wanneer het ontwerp van decreet waarover u spreekt werd ingediend. Ook op dat gebied heeft u niet willen bevestigen dat u de wil van de vorige Vlaamse Raad zal eerbiedigen. Die Vlaamse Raad heeft immers eenparig beslist een Mediaraad op te richten. Heb ik u horen zeggen dat die Mediaraad vooraf zal worden geconsulteerd zoals in het decreet verplicht wordt ? Ik heb u daarover met geen woord horen repen maar u mag er op rekenen dat wij u zullen herinneren aan de afspraken die ter zake met ons allen werden gemaakt en u zullen vragen die na te leven.

U verklaart dat uw Executieve geen uitbreiding van het Cultuurpact naar de persoonsgebonden materies zal aanvaarden. De liberalen maken hier wel een zwenking met 180 graden. Zij hebben altijd, hier en elders, verkondigd dat zij voorstander zijn van een uitbreiding van de waarborgen van het Cultuurpact — wat natuurlijk iets anders is dan de Cultuurpactwet — naar de persoonsgebonden materies. Zij laten dat nu — u heeft het hier aangekondigd — volledig vallen en zijn dus voorstander van de instandhouding van de verzuiling.

Wat u over collega Hancké ter zake

Voorgrond : een deel van de PW-fractie. Achtergrond : (rechts) AGALEV-leden en (links) leden van de SP-fractie

hebt gezegd is volkomen onjuist. Als er iemand is, in en buiten deze Raad, die jarenlang permanent en overal heeft gepleit voor het afbreken van de verzuiling, is het uitgerekend Lode Hancké. Hem nu beschuldigen van precies het omgekeerde is – ik moet het woord gebruiken – grof.

De heer L. Tobback : Dat is „Geens”.

De heer J. Van Elewyck : Inderdaad, mijnheer Tobback, u kent hem wellicht nog beter dan ik aangezien hij uit uw Arrondissement komt.

Uw verklaring over het niet-uitbreiden van het Cultuurpact tot de persoonsgebonden materies is zelfs tegen de Grondwet, mijnheer de Voorzitter van de Vlaamse Executieve. Moet ik u herinneren aan artikel 6bis : „Teneinde waarborgen voor de rechten en de vrijheden van de Belgen te verzekeren moeten de wetten en het decreet ondermeer de rechten en de vrijheden van de ideologische en de filosofische minderheden waarborgen”.

Voor de rechten en de decreten, mijnheer de Voorzitter, die de filosofische

minderheden in verband met de persoonsgebonden aangelegenheden moeten beschermen heeft u net gezegd dat u die waarborgen weigert. Dat is ongrondwettelijk. Die houding is duidelijk in strijd met de eed die u hier een paar dagen geleden heeft afgelegd.

Ik kom nu even terug op wat u heeft verklaard over het onderwijs, met name dat collega Laridon hier zou hebben gesteld dat eerst die Autonome Raad er moet komen en dat pas dan de communautarisering van het onderwijs, artikel 59bis, kan worden doorgevoerd. De SP bevestigt, en de heer Laridon heeft niets anders gezegd, dat dit moet geschieden zoals bepaald in het standpunt van de Vlaamse Executieve van 27 april 1983 dus door een consensus tussen de vier Vlaamse partijen. U heeft hier in feite aangekondigd dat u terugkomt op die beslissing van de Executieve van 27 april 1983. Legt u die beslissing terzijde ? Bovendien wensen wij ook te weten of u van mening is dat in die Autonome Raad alleen de meerderheidsfracties zouden moeten vertegenwoordigd zijn, of is u van oordeel dat het onderwijs een aangelegenheid is waaraan alle fracties en alle ideologische strekkingen zouden moeten deelnemen ?

Mijnheer de Voorzitter, op de suggestie die is ontstaan uit de dialoog tussen collega Verhaegen en mijzelf met betrekking tot de staatsvorming en meer bepaald het gesprek dat daarover inzake de Vlaamse eisen hier in de Raad zou moeten worden gevoerd zegt u dat dit alleen maar het geval zal zijn voor zover men dat „constructief zou willen benaderen. Mijn vraag is eenvoudig. Betekent dit, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, dat u ook wat die materie betreft ervan uitgaat dat er in deze Raad fracties aanwezig zijn die niet tot een constructieve dialoog bereid zijn. Veroordeelt u bepaalde fracties als weigerig staande tegenover die constructieve dialoog, zelfs vóór de dialoog begonnen is ? Betekent dit in feite een uitspraak tegen deze dialoog ?

U heeft ons helemaal niet kunnen overtuigen van het feit dat de Vlaamse Executieve geen aanhangsel zou zijn van de nationale Regering. Ik heb in

Van Elewyck

mijn inleidende uiteenzetting telkens met feiten aangetoond dat zelfs voor de tweede fase van de onderhandelingen, althans wat de PW-zijde betreft, de nationale Vice-Premier en de Voorzitter van deze partij aan bod kwamen en geen enkel van de Executieve.

Wij hebben ook aangetoond dat u inzake de financiën volledig afhankelijk is van de goodwill van de nationale Regering. Wij worden op het ganse niveau gewoon geconfronteerd met het voortzetten van de nationale politiek. Het is voor ons, na uw antwoord, nu wel duidelijk bewezen, dat telkens de nationale Regering zal knikken, deze Vlaamse Executieve zal springen. Als Vlamingen bedanken wij daarvoor.
(Applaus bij de SP)

De Voorzitter : Mevrouw Maes heeft het woord.

Mevrouw N. Maes (op de tribune) Mijnheer de Voorzitter, mijnheer de Voorzitter van de Executieve, mevrouw en heren van de Executieve, collega's, na dit uitvoerig en al bij al nog vrij korte debat betreffende uw Regeringsverklaring wil ik bondig repliceren.

Mijnheer de Minister, u spreekt met grote liefde en bij voorkeur over de sector die u het nauwst aan het hart ligt, zijnde de industriële sector, de industriële expansie. Het is in geen geval onze bedoeling het belang daarvan te onderschatten. Het zal u dan ook niet verwonderen dat, wanneer wij spreken over aanhangwagens, wij het voorbeeld precies op uw terrein kiezen, namelijk in verband met de reconversiekredieten. U wil beroep doen op het Fonds voor Industriële Vernieuwing. Maar, mijnheer de Minister, gesteld dat de nationale Regering beslist, zoals dat ooit is gebeurd, het Fonds voor Industriële Vernieuwing op te schorten of op een laag pitje te zetten, gesteld dat die zelfde nationale Regering beslist de toepassing van de expansiewetten te vervangen door fiscale stimuli, vraag ik u wat u dan nog kan doen ?

Mijnheer de Minister, ik denk dat u over de middelen noch over de onaf-

hankelijkheid beschikt om een beleid te voeren zoals dat voor Vlaanderen zou moeten. Vandaar onze grote klacht in dit debat : wij willen een sterke Vlaamse Regering, maar geen Regering die afhankelijk is van alle grillen van de nationale Regering. Als morgen Nothomb, Gol, of om het even welke Maystadt in zijn hoofd haalt een regeringscrisis uit te lokken dan zal u en uw eigen Regering daar het onmiddellijke slachtoffer van zijn. U bent dus afhankelijk van de keuzes die in de nationale Regering worden gemaakt om de wensen die wij hier gedurende twee dagen hebben besproken in vervulling te laten gaan. U beschikt niet over middelen om ze af te dwingen, want daarvoor is Vlaamse eensgezindheid nodig. Precies omwille daarvan verkiezen wij de proportionele samenstelling van de Regering die, naar onze mening, sterkere drukingsmiddelen toelaat dan deze waarover u thans beschikt binnen uw afgesproken meerderheid, die „bevoegd” is door de nationaal afgesproken meerderheid.

Ik zei reeds dat uw voorkeur heel duidelijk gaat naar de industriële politiek, maar er zijn in dit land nogal wat mensen die evenveel hart hebben voor de culturele en de welzijnssector. De vraag is of u daarvoor evenveel centen heeft. Deze sector wordt zodanig afgeslankt dat men zich in sommige kringen begint af te vragen of er überhaupt nog een beleid zal mogelijk zijn behoudens het wordt overgelaten aan Coca-Cola of een andere sponsor om te bepalen wat morgen nog cultuurbeleid zal zijn.

Wanneer wij over sponsoring spreken komen wij bij de media terecht. Dit is ongetwijfeld een hoofdstuk waar uw onderhandelaars lang over gediscussieerd hebben maar waaraan u in uw regeringsverklaring iets minder aandacht hebt besteed dan in het Regeerakkoord. Maar dat verblindt ons eigenlijk niet. Fundamenteel blijven wij met dezelfde vragen zitten. Wanneer u, zelfs nu nog in uw antwoord, stelt dat gelijke concurrentievoorwaarden moeten worden geschapen voor die omroepen, dan vragen wij ons wel af waarom u dan aan die ene omroep het monopolie voor de etherreclame zal geven.

Wat heeft dat met gelijke concurrentie te maken ? Wij leven in een tijd waarin de media een steeds grotere impact kunnen hebben op de vorming van onze jonge mensen en ook op de permanente educatie. Thans stelt u de nadruk te leggen op dat mediabeleid dat bij uitstek het terrein wordt van het groot kapitaal. De Vlaamse Gemeenschap zal al haar middelen moeten bundelen om in deze wereldwijde mediastrijd als Gemeenschap overeind te blijven en beseffen dat alle middelen daartoe noodzakelijk zijn, zelfs in samenwerking met Nederland. Uw geloofsbeleidnis aan de open universiteit, eventueel samen met Nederland, juichen wij toe. Wij begrijpen evenwel niet waarom u de kans tot dergelijke realisatie niet hebt gegrepen, maar, integendeel, het initiatief hebt gesaboteerd.

Onderwijs is bij uitstek het terrein waar 90 procent en meer van de bevoegdheden en de middelen nationaal zijn. Wij nemen ons in elk geval voor de communautarisering van het onderwijs voor te bereiden. Vandaar dat het toch niet misplaatst is in dit debat over onderwijs te handelen. Ter zake is er wel enig nieuws op het front. Als wij ons vragen stellen over de geest waarin de Autonome Raad zou worden voorbereid en over de communautarisering van het onderwijs worden die vragen des te beangstigender naarmate wij lezing krijgen van de tekst van een telex die hier om 15 uur 56 is verschenen. Ik citeer : „Het Nationaal Bureau van de PW zal zich buigen over de samenstelling van de Voorlopige Bestuurscommissie van het Rijksonderwijs, voorloper van de in september 1987 op te richten Autonome Raad voor het Rijksonderwijs.

„De diensten van deze Voorlopige Commissie zullen gevestigd worden in de lokalen van het Ministerie van Onderwijs, in het Rijksadministratief centrum.”

Naar in liberale kringen werd vernomen, zou de Voorlopige Commissie bestaan uit vier ambtenaren van niveau 1 en een aantal medewerkers, naar ons werd gezegd, van een andere politieke kleur. Voor de PW zijn het de heren Marcel Claeys, als voorzitter, en de heer Van de Velde ; voor de

Maes

CVP : Johan Van den Brande en Gilbert De Neve.

Vijftien minuten later, een andere telex, in dit huis waar de media ook ingang hebben gevonden, ditmaal van een andere oorsprong : „In verband met de samenstelling van de Voorlopige Bestuurscommissie, wees Minister Coens er vandaag op dat zij een aantal administratieve taken van het Kabinet overneemt.”

„De Minister, zo beklemtoont hij,” behoudt evenwel zijn beslissingsrecht. Ik zal mij houden aan het protocol en wens het correct uit te voeren”, verklaarde hij.

Volgens Minister Coens moet deze Commissie ervaring opdoen, in afwachting (*gelach op verschillende banken*) dat een Autonome Raad, alle Vlaamse partijen, op legale basis wordt opgericht.

Dat de socialisten nu niet betrokken worden bij de werkzaamheden, verantwoordt de Minister door erop te wijzen dat de thans samengestelde Commissie in feite kabinetswerk verricht.

Ik zie met spanning uit naar het toetsel om, binnen het kwartier, een volgende telex te lezen. Daarin zullen we wel verduidelijkingen vinden en wellicht hebben deze verduidelijkingen ook een invloed op de verdeling van de bevoegdheden in de Vlaamse Regering.

Is er misschien op dezelfde manier een communiqué-oorlog te verwachten over de aanduiding van de verantwoordelijke Minister inzake bi-culturele en biculturele betrekkingen ? Vermits de Voorzitter van de Vlaamse Executieve daarop geen antwoord heeft gegeven, moeten wij veronderstellen dat hij het antwoord nog niet kent of weigert te geven. Deze laatste veronderstelling durven wij nauwelijks uiten, aangezien wij weten welk groot hart de Minister deze Raad toedraagt. (*Onderbreking van de heer Luyten*)

De Voorzitter : U kan die vragen ook in het nationaal Parlement stellen.

Mevrouw N. Maes : Mijnheer de Voor-

zitter, weldra zullen wij daar de kans toe krijgen, maar wij lezen in de krant dat wij daar, dit jaar althans, niet te veel meer moeten op hopen.

Thans kom ik tot onze besluiten.

Of het nu gaat over onderwijs of over om het even welke kwestie, zij wordt nationaal afgesproken, eventueel in nationale ruzies uitgevochten en u zit met een aantal restbevoegdheden, met een aantal mogelijkheden om ze al dan niet te bundelen.

Mijnheer de Voorzitter, u heeft beharrenswaardige dingen gezegd over het vormingswerk en over de taak van dat vormingswerk. U heeft de idee verdedigd dat vorming en onderwijs in één hand moeten zijn om een globaal beleid te kunnen voeren.

Hoe legt u dan uit dat nog een deel van de vorming bij Minister Dewael zit ? In feite betekent dat dat het vormingswerk, dat zich in Vlaanderen sedert jaren met vorming bezighoudt, voor goed uit de sectoren van de vorming, zoals u ze bedoelt, maar die door de mensen in het vormingswerk als een globale zaak worden bekeken, zal uitgesloten worden.

Mijnheer de Minister, wij kregen op onze politieke vragen vanzelfsprekend geen bevredigend antwoord.

Wanneer u gekozen hebt voor de meerderheidsopstelling in plaats van de proportionaliteit, heeft u daarvoor uw redenen. Als men nationaal beslist heeft om in alle Executieven dezelfde meerderheid te gebruiken — of ze nu wettelijk samengesteld zijn of niet — heeft men daar ergens in de hoogste regionen van deze Staat zijn bedoelingen mee.

Wij zijn er alleen zeker van dat het in die regionen tot en met de Ministers in het Duitstalig Gewest, die deze hele constructie, hebben ineengeknutseld, niet de bedoeling is de Vlaamse autonomie te vergroten. Als u die autonomie wil vergroten zoals uit uw verklaring blijkt, zult u op anderen moeten rekenen dan op de nationalen die alleen maar op de communautaire stilstand hebben gehoopt voor de volgende jaren omdat men in dit land nog altijd niet het verband

ziet dat wij in Vlaanderen al lang hebben gezien. Door meer autonomie zullen wij ook de Vlaamse volkskracht en de Vlaamse werkkraft tot een echte toekomstgerichte samenleving kunnen aanwenden. Om dat te doen kunt u op ons rekenen. De vijanden die u zal ontmoeten, zitten in eigen rangen ; het zijn dezelfde die u hier hebben geplaatst. (*Applaus bij de W en de SP*)

De Voorzitter : Vraagt nog iemand het woord ? (*Neen*)

Het debat is gesloten.

SAMENSTELLING VAN COMMISSIES

De Voorzitter : Aan de orde is de benoeming van de Commissies.

Het Bureau stelt voor nu reeds de volgende 13 Commissies voor de duur van de zittingsperiode op te richten :

1. Commissie voor Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften,
2. Commissie voor Financiën en Begroting,
3. Commissie voor Welzijn en Gezondheid,
4. Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Taaldecreegeving,
5. Commissie voor Buitenlandse en Externe Aangelegenheden,
6. Commissie voor Cultuur,
7. Commissie voor Sport,
8. Commissie voor de Media,
9. Commissie voor Onderwijs en Vorming,
10. Commissie voor Leefmilieu,
11. Commissie voor Ruimtelijke Ordening,
12. Commissie voor Huisvesting en Stadsvernieuwing,
13. Commissie voor Economie, Tewerkstelling en Energie,

met dien verstande dat de oprichting van een viertal andere Commissies nog in beraad is gehouden.

Voorgesteld wordt ook voornoemde

Voorzitter

13 Commissies samen te stellen uit 15 leden en evenveel plaatsvervangers, wat enigszins afwijkt van artikel 16, punt 1 van het Reglement van Orde, maar dat zou geen bezwaar mogen zijn vermits het Reglement toch eerlang moet worden aangepast.

Is de Raad het daarmee eens ? (*Instemming*)

Dan is aldus besloten.

De samenstelling van de Commissies ziet er uit als volgt :

Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften

voor de CVP-fractie :

— vaste leden : Bourgeois A., Cooreman E., Olivier M., Smitt C., Uytendaele R., Verhaegen G.
— plaatsvervangers : De Clercq C., De Seranno J., Diegenant A., Suykerbuyk H., Tant P., Van Rompuy E.

voor de SP-fractie :

— vaste leden : Boel H., Laridon A., Van den Bossche L., Van Elewyck J.
— plaatsvervangers : Chevalier P., De Batselier N., Hancké L., Van der Niepen P.

voor de PVV-fractie :

— vaste leden : Beysen E., Denys A., Grootjans F.
— plaatsvervangers : Flamant E., Sprockeels G., Taelman W.

voor de VU-fractie :

— vaste leden : Baert F., Valkeniers J.
— plaatsvervangers : De Beul A., Van Steenkiste F.

Commissie voor Financiën en Begroting

voor de CVP-fractie

— vaste leden : De Clercq C., Didden M., Dupré J., Tant P., Verdonck M., Verhaegen G.
— plaatsvervangers : Bourgeois A., Cauwenberghs F., Diegenant A., Ghesquière F., Marchand C., Olivier M.

voor de SP-fractie

— vaste leden : Colla M., Detiège L., Moens G., Willockx F.

— plaatsvervangers : Beckers W., Bossuyt G., Vandenbroucke F., Van Elewyck J.

voor de PW-fractie

— vaste leden : Cortois W., Grootjans F., Vermeiren F.
— plaatsvervangers : Denys A., Laverge J., Verberckmoes F.

voor de VU-fractie

— vaste leden : Schiltz H., Desaeeyere W.
— plaatsvervangers : Geens A., Van Steenkiste F.

Commissie voor Welzijn en Gezondheid

voor de CVP-fractie

— vaste leden : Boeraeve-Derycke C., Deneir A., Hermans P., Smitt C., Van Hecke J., Vannieuwenhuyze R.,
— plaatsvervangers : Cardoen G., Diegenant A., Vanhaverbeke A., Van Parys T., Van Wambeke H., Verdonck M.

voor de SP-fractie

— vaste leden : Bossuyt G., Coppens E., Hancké L., Vandenhove M.,
— plaatsvervangers : De Bremaeker J., De Weirdt P., Moens G., Sleenckx J.

voor de PW-fractie

— vaste leden : De Groot E., Flamant E., Van de Velde L.
— plaatsvervangers : Devolder J., Vandermeulen P., Vreven A.

voor de VU-fractie

— vaste leden : Vanhorenbeek L., Valkeniers J.
— plaatsvervangers : Maes N., Vandekerckhove R.

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Taaldecreeetgeving

voor de CVP-fractie

— vaste leden : Cardoen G., Kelchtermans L., Tant P., Van Eetvelt V., Vangronsveld A., Vankeirsbilck R.
— plaatsvervangers : Ansoms J., Bosmans F., Deneir A., Desutter E., Suykerbuyk H., Willems G.

voor de SP-fractie

— vaste leden : Boel H., De Wulf R., Galle M., Temmerman G.
— plaatsvervangers : De Loor H., Derycke E., Knuts H., Van Steenkiste R.

voor de PW-fractie

— vaste leden : Sprockeels G., Vanhoutte M., Vermeiren F.
— plaatsvervangers : De Groot E., Devolder J., Peetermans E.

voor de VU-fractie

— vaste leden : Desseyn, J. Luyten W.
— plaatsvervangers : Belmans J., Baert F.

Commissie voor Buitenlandse en Externe Aangelegenheden

voor de CVP-fractie

— vaste leden : Ghesquière F., Lenaerts L., Steverlynck A., Suykerbuyk H., Van Wambeke H., Willems G.
— plaatsvervangers : Cardoen G., Chabert J., De Loore-Raeymaekers J., De Seranno J., Kelchtermans L., Verhaegen G.

voor de SP-fractie

— vaste leden : Chevalier P., De Bremaeker J., Derycke E., Van Miert K.
— plaatsvervangers : Baldewijns E., De Wulf R., Laridon A., Vanvelthoven L.

voor de PW-fractie

— vaste leden : Decoster M., Peetermans E., Van den Broeck O.
— plaatsvervangers : Beysen E., Bosmans J., Vermeiren F.

voor de VU-fractie

— vaste leden : Schiltz H., Peeters P.
— plaatsvervangers : Maes N., Luyten W.

Commissie voor Cultuur

voor de CVP-fractie

vaste leden : Bosmans F., Bourgeois A., Breyne P., Desutter E., Ottenbourgh Y., Peeters R.
— plaatsvervangers : Merckx-Van Goey T., Piot F., Smitt C., Vanderborgh T., Van Nevel A., Vannieuwenhuyze R.

voor de SP-fractie

— vaste leden : Galle M., Ramaekers J., Seeuws W., Van den Bossche L.
— plaatsvervangers : Content W., Moens G., Temmerman G., Van Miert K.

voor de PW-fractie

— vaste leden : Devolder J., Neyts-Uyttebroeck A., Vandermarliere J.

Voorzitter

— plaatsvervangers : Beysen E., Decoster M., Van den Broeck O.

voor de VU-fractie

— vaste leden : De Beul A., Maes N.
— plaatsvervangers : Luyten W., Van Steenkiste F.

Commissie voor Sport

voor de CVP-fractie

— vaste leden : Cauwenberghs F., De Clercq C., De Roo J., Dhoore L., Diegenant A., Lenaerts L.
— plaatsvervangers : Ansoms J., Chabert J., Merckx-Van Goey T., Tyberghien-Vandenbussche M., Vangronsveld A., Van Hecke J.

voor de SP-fractie

— vaste leden : Colla M., De Weirdt P., Van Steenkiste R., Verheyden J.
— plaatsvervangers : Adriaenssens H., De Wulf R., Schellens A., Willockx F.

voor de PW-fractie

— vaste leden : Decoster M., Van den Broeck O., Vandermeulen P.
— plaatsvervangers : Denys A., Devolder J., Vandermarliere J.

voor de VU-fractie

— vaste leden : Caudron J., Sauwens J.
— plaatsvervangers : Peeters P., Vanhorenbeek L.

Commissie voor de Media

voor de CVP-fractie

— vaste leden : Declercq T., De Loore-Raeymaekers J., Swaelen F., Vanderborght F., Van Rompaey H., Van Rompuy E.
— plaatsvervangers : Dhoore L., Lenaerts L., Piot F., Vandebosch E., Van Den Brande L., Willems G.

voor de SP-fractie

— vaste leden : Seeuws W., Van den Bossche L., Van Elewyck J., Van Miert K.
— plaatsvervangers : Chevalier P., Claes W., Derycke E., Vanderheyden V.

voor de PW-fractie

— vaste leden : Beysen E., Bosmans J., Neyts-Uytbroeck A.
— plaatsvervangers : De Groot E., Denys A., Vandermeulen P.

voor de VU-fractie

— vaste leden : Coveliers H., Van Steenkiste F.
— plaatsvervangers : De Beul A., Vanhorenbeek L.

Commissie voor Onderwijs en Vorming

voor de CVP-fractie

— vaste leden : Breyne P., Merckx-Van Goey T., Moors C., Piot E., Van Rompaey H., Windels R.
— plaatsvervangers : Hermans P., Ottenborough Y., Panneels-Van Baelen M., Tyberghien-Vandenbussche M., Van Parys T., Verdonck M.

voor de SP-fractie

— vaste leden : Baldewijns E., Laridon A., Schellens A., Van der Niepen P.
— plaatsvervangers : Galle M., Moens G., Ramaekers J., Seeuws W.

voor de PW-fractie

— vaste leden : De Groot E., Taelman W., Vandersmissen E.
— plaatsvervangers : Cortois W., Van houtte M., Verberckmoes F.

voor de VU-fractie

— vaste leden : Vanhorenbeek L., Coveliers H.
— plaatsvervangers : Maes N., Vandeckerckhove R.

Commissie voor Leefmilieu

voor de CVP-fractie

— vaste leden : Beerden G., Cauwenberghs F., Marchand C., Vandebosch E., Van Den Brande L., Van Nevel A.
— plaatsvervangers : Boeraeve-Derycke C., Cardoen G., Ottenborough Y., Peeters R., Vanhaverbeke A., Van-nieuwenhuyze R.

voor de SP-fractie

— vaste leden : Lefebvre O., Matthys P., Slecckx J., Vanvelthoven L.
— plaatsvervangers : De Batselier N., Leclercq J., Temmerman G., Verheyden J.

voor de PW-fractie

— vaste leden : Bosmans J., Laverge J., Van Renterghem W.,
— plaatsvervangers : Decoster M., Sprockeels G., Devolder J.

voor de VU-fractie

— vaste leden : Capoen M., Geens A.

— plaatsvervangers : Meyntjens O., Gabriels J.

Commissie voor Ruimtelijke Ordening

voor de CVP-fractie

— vaste leden : Beerden G., De Loore-Raeymaekers J., De Seranno J., Desutter E., Tyberghien-Vandenbussche M., Van Rompaey R.
— plaatsvervangers : Cooreman E., Marchand C., Moors C., Van Eetvelt V., Van Hecke J., Vankeirsbilck R.

voor de SP-fractie

— vaste leden : Beckers A., Content W., Leclercq J., Peuskens V.
— plaatsvervangers : Coppens E., Lefebvre O., Matthys P., Vanvelthoven L.

voor de PW-fractie

— vaste leden : Van houtte M., Verberckmoes F., Vreven A.
— plaatsvervangers : Bosmans J., Denys A., Vandermarliere J.

voor de VU-fractie

— vaste leden : Sauwens J., Capoen M.
— plaatsvervangers : Belmans J., Van Ooteghem O.

Commissie voor Huisvesting en Stadsvernieuwing

voor de CVP-fractie

— vaste leden : De Roo J., De Seranno J., Marchand C., Panneels-Van Baelen M., Vanhaverbeke A., Van Rompaey R.
— plaatsvervangers : Beerden G., Dupré J., Kelchtermans L., Olivier M., Ottenborough Y., Vankeirsbilck R.

voor de SP-fractie

— vaste leden : Adriaenssens H., De Loor H., Mommerency G., Op 't Eynde A.
— plaatsvervangers : Bogaerts A., Peuskens V., Schoeters M., Van Elewyck J.

voor de PW-fractie

— vaste leden : Flamant E., Sprockeels G., Taelman W.
— plaatsvervangers : Laverge J., Van de Velde L., Vreven A.

voor de VU-fractie

— vaste leden : Meyntjens O., Pillaert J-P.
— plaatsvervangers : Van Ooteghem

Voorzitter

O., Maes N.

Commissie voor Economie, Tewerkstelling en Energie

voor de CVP-fractie

— vaste leden : Ansoms J., Dhoore L., Dupré J., Moors C., Olivier M., Van Parys T.

— plaatsvervangers : Declercq T., De Roo J., Didden M., Vandebosch E., Van Eetvelt V., Van Rompuy E.

voor de SP-fractie

— vaste leden : De Batselier N., Schoeters M., Vandenbroucke F., Vanderheyden V.

— plaatsvervangers : Bossuyt G., Detiège L., Op 't Eynde A., Willockx F.

voor de PW-fractie

— vaste leden : Cortois W., Denys A., Laverge J.

— plaatsvervangers : Van den Broeck O., Vandermarliere J., Verberckmoes F.

voor de VU-fractie

— vaste leden : Van Ooteghem O., Geens A.

— plaatsvervangers : Schiltz H., Desaeysere W.

Vraagt iemand daaromtrent het woord ? **(Nee)**

Er zijn geen andere voorstellen.

Ik constateer de eenstemmigheid van de fracties omtrent de verdeling van de mandaten in die Commissies.

Daar het aantal kandidaatstellingen voor elke Commissies gelijk is aan het aantal te begeben mandaten, verklaar ik alle leden die op de lijsten voorkomen, verkozen tot lid van de respectieve Commissie waarvoor zij werden voorgedragen.

De voorgestelde 13 Commissies van de Raad zijn aldus samengesteld.

REGERINGSVERKLARING VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE

Hoofdelijke stemming

De Voorzitter : Tot besluit van het de-

bat over de Regeringsverklaring van de Executieve dienen wij ons thans bij wijze van vertrouwensstemming uit te spreken over het Regeerprogramma dat de Vlaamse Executieve, bij monde van haar Voorzitter, aan de Raad ter goedkeuring heeft voorgesteld, en dat, zoals Voorzitter Geens daarjuist heeft bevestigd, moet worden beschouwd als een document waarover de Executieve het vertrouwen van de Raad vraagt.

Begin van de stemming.

Heeft iedereen gestemd ? **(Ja)**

Einde van de stemverrichtingen.

Ziehier de uitslag van de stemming voor de aangelegenheden bedoeld in Grondwetsartikel 59bis :

1.55 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;

101 leden hebben ja geantwoord ;
53 leden hebben neen geantwoord ;
1 lid heeft zich onthouden.

Ziehier de uitslag van de stemming voor de aangelegenheden bedoeld in Grondwetsartikel 107quater :

152 leden hebben aan de stemming deelgenomen ;
99 leden hebben ja geantwoord ;
52 leden hebben neen geantwoord ;
1 lid heeft zich onthouden.

Ik kondig hiermede de uitslag van de stemming aan.

JA hebben geantwoord :

Akkermans P.
Ansoms J.
Bascour J.
Beerden G.
Beysen E.
Boeraeve-Derycke C.
Bosmans F.
Bosmans J.
Bourgeois A.
Breyne P.
Buchmann J.
Cardoen G.
Cauwenberghs F.
Chabert J.
Coens D.
Cooreman E.
Cortois W.
De Clercq C.
Decoster M.
De Croo H.

De Keersmaeker P.
De Loore-Raeymaekers J.
Demeester-De Meyer W.
Deneir A.
Denys A.
Deprez J.
Deprez P.
De Roo J.
De Seranno J.
Desutter M.
Devolder J.
Dewael P.
D'Hondt-Van Opdenbosch P.
Dhoore L.
Didden M.
Diegenant A.
Dupré J.
Eyskens M.
Flamant E.
Geens G.
Ghesquière F.
Grootjans F.
Hermans P.
Kelchtermans L.
Kelchtermans T.
Kempinaire A.
Laverge J.
Lenaerts L.
Lenssens J.
Marchand C.
Merckx-Van Goey T.
Moors C.
Neys-Uyttebroeck A.M.
Olivier M.
Ottenbourgh Y.
Panneels-Van Baelen M.
Pede J.
Peetermans E.
Peeters R.
Piot F.
Smet M. (Mevr.)
Smitt C. (Mevr.)
Sprockeels G.
Steverlynck A.
Steyaert R. (Mevr.)
Suykerbuyk H.
Swaelen F.
Taelman W.
Tant P.
Tindemans L.
Tyberghien-Vandenbussche M.
Uyttendaele R.
Vandebosch E.
Van den Brande L.
Van den Broeck O.
Vanderborcht F.
Vandermarliere J.
Vandermeulen P.
Vandersmissen E.
Van de Velde L.
Van Eetvelt V.

Voorzitter

Vangronsveld A.
Vanhaverbeke A.
Van Hecke J.
Van houtte M.
Vankeirbilck E.
Van Nevel A.
Vannieuwenhuyze R.
Van Parys T.
Van Rompaey H.
Van Rompaey R.
Van Rompuy E.
Van Wambeke H.
Verberckmoes F.
Verdonck M.
Verhaegen G.
Verhofstadt G.
Vermeiren F.
Vreven A.
Waltniel L.
Willems G.

NEEN hebben geantwoord :

Anciaux V.
Baldewijns E.
Belmans J.
Bossuyt G.
Capoen M.
Caudron J.
Chevalier P.
Claes W.
Colla M.
Content W.
Coppens E.
Coveliers H.
De Batselier N.
De Beul A.
De Bremaeker J.
De Loor H.

Desseyn J.
De Weirdt P.
De Wulf R.
Dierickx L.
Dillen K.
Galle M.
Geens A.
Hancké L.
Laridon A.
Leclercq J.
Lefeber O. (Mevr.)
Luyten W.
Maes N. (Mevr.)
Moens G.
Mommerency G.
Op 't Eynde A.
Pepermans J.
Peuskens V.
Schellens A.
Seeuws W.
Sleeckx J.
Temmerman G.
Tobback L.
Valkeniers J.
Van den Bossche L.
Vandenbroucke F.
Van Der Niepen P.
Van Durme W.
Van Elewyck J.
Vanhorenbeek L.
Van Miert K.
Van Ooteghem O.
Van Puymbroeck M. (Mevr.)
Van Steenkiste R.
Vanvelthoven L.
Verheyden J.
Vogels M. (Mevr.)

Zich ONTHOUDEN heeft :

Meyntjens O.

Het Regeerprogramma is aangenomen.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De Voorzitter : Hiermede zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden.

Ik stel voor het bepalen van datum, uur en agenda voor de volgende openbare vergadering aan het Bureau en uw Voorzitter over te laten.

Geen bezwaar ? (**Instemming**)

De vergadering is gesloten.

– **De vergadering wordt gesloten om 17.25 uur.**

Trefwoordenregister

Bijlagen, blz. 11, 21

Bureau

Benoeming, blz. 4

Commissies

Benoeming, blz. 132

Conseil de la Communauté française

Boodschap constitutie, blz. 23

Conseil régional wallon

Boodschap constitutie, blz. 1

Ingekomenstukken

Arresten van het Arbitragehof, blz. 17

Beraadslagingen Vlaamse Executieve, blz. 16

Geschiedberaadslagingen Vlaamse Executieve, blz. 16

Jaarverslagen, blz. 16

Mededelingen van het Rekenhof, blz. 17

Moties, blz. 16

Opmerkingen van het Rekenhof, blz. 16

Voorstel tot wijziging van het Reglement, blz. 15

Voorstellen van decreet, blz. 15, 23, 89

Voorstel van resolutie, blz. 15

Installatie Raad, blz. 4

Kamer van Volksvertegenwoordigers

Boodschap constitutie, blz. 1

Leden

Berichten van verhindering, blz. 1, 15, 23, 29, 89, 107

Motie van orde

Voorstel verdaging benoeming Executieve, blz. 7

Zie ook Vlaamse Executieve

Procedure, blz. 17

Rat der Deutschsprachigen Gemeinschaft

Boodschap constitutie, blz. 1

Regeringsverklaring Vlaamse Executieve

Debat, blz. 29, 69, 89, 107

Hoofdelijke stemming, blz. 135

Mededeling, blz. 23

Senaat

Boodschap constitutie, blz. 1

Stemming

Hoofdelijke stemming

Regeringsverklaring Vlaamse Executieve, blz. 135

Taalgroep

Onderzoek, blz. 2

Samenstelling Commissie, blz. 2

Vlaamse **Executieve**

Benoeming, blz. 17

Ontslag, blz. 8

Samenstelling, blz. 21

Zie ook Motie van orde

Vlaamse Raad

Samenstelling, blz. 11

Voorzitter

Mededeling, blz. 23

Toespraak, blz. 4

Werkzaamheden

Regeling, blz. 2, 9, 19, 28, 69, 87, 106, 136

Zitting

Opening zitting 1985-1986, blz. 1
